

ФРИЦ ЛЕЙБЪР

СРЕЩА СЪС ЗЛОТО В

ЛАНХМАР

Част 0 от „Фафърд и Сивия Мишелов“

Превод от английски: [Неизвестен], 1998

chitanka.info

Безмълвни като духове, един висок и един дебел крадец се промъкнаха покрай мъртвия, удушен в примка леопард, излязоха през солидната, но майсторски отключена от тях врата на Женгао — търговец на брилянти, и се отправиха на изток по улицата на Парите през леката нощна мъгла, паднала над Ланхмар — града на Седемдесетте хиляди пушека.

И наистина трябваше да се движат на изток, защото на запад — там, където се пресичаха улиците на Парите и на Среброто, имаше полицейски пост, където неподкупни стражи, облечени в кираси и шлемове от кафеникаво желязо, неспокойно пристъпваха, подрънквайки с пиките си. От друга страна, в имението на Женгао нямаше входна алея, нито дори прозорец в дебелите три педи каменни стени, а подът и таванът му бяха също толкова здрави.

Но високият, здраво стиснал устните си Слевиас — кандидат за майстор крадец, и дебелият, неспокойно шарещ с очи Фисиф — крадец втори клас, но повишен в първи за тази операция, имаш славата и на измамник, не изпитваха и най-малко беспокойство. Всичко се развиваше съгласно плана. В кесиите и на двамата се намираха доста по-малки торбички, пълни със скъпоценни камъни от най-висша проба, защото на Женгао, който сега шумно пухтеше някъде вътре след нанесения му побой, трябваше да бъде дадена възможността да бъде окуражен да подхване занаята си наново и така да забогатее за следващ обир. Едва ли не първият закон на Гилдията на крадците бе никога да не се убива кокошката, която снася кафяви яйца с рубин в жълтъка или бели яйца с диамант в белтъка.

Двамата крадци също изпитваха задоволство от добре свършената работа и облекчение от мисълта, че са на път за дома, е, не при съпруга — Аарт да ги опази!, нито пък при родители и деца — нека всички богове се смилят! — а в Дома на крадците — щаб и помещение на всемогъщата гилдия, която за тях двамата беше и баща, и майка, макар никакви жени да не можеха да влизат през вечно отворените й порти на евтината улица.

Допълнително ги успокояваше мисълта, че макар да бяха въоръжени само с обичайния за един крадец нож със сребърна дръжка — едно оръжие, което рядко се използваше за друго, освен при редките дуели и кавги, и всъщност представляваше повече знак за принадлежност, отколкото оръжие — те бяха конвоирани от трима

облечени в доверие и смъртно опасни смелчаци, наети за тази вечер от братството на убийците. Единият от тях се движеше като острие отпред, а другите двама — в ариергард като основна ударна сила. Всички те бяха трудно забележими, защото никога не е проява на мъдрост подобен конвой да е явен или поне така смяташе Кровас — великият магистър на Гилдията на крадците.

И сякаш всичко това не беше достатъчно, за да се чувстват Слевиас и Фисиф в безопасност и безметежност, защото до тях, в сянката на северния бордюр, безшумно подскачаше една малка и безформена, или поне с прекомерно голяма глава твар, която би могла да бъде малко куче, котка или голям пълъх. От време на време създанието се шмугваше с някаква фамилиарност, почти окуражително, към обутите им в мека тъкан крака, макар веднага след това да отскачаше обратно там, където тъмнината бе по-плътна.

Истина беше, че този именно пазач не им вдъхваше абсолютна увереност. Точно в този момент, на двайсетина крачки от дома на Женгао, Фисиф се надигна на пръсти, за да прошепне в издълженото ухо на Слевиас:

— Проклет да съм, ако ми харесва да ме приджува приятелят на Христомило, независимо колко по-сигурни би трябало да се чувстваме! Като че ли не ни стига, че Кровас използва или допуска да го принудят да използва един магьосник с най-съмнителна, дори страшна репутация и външен вид, ами...

— Затваряй си човката! — изсъска Слевиас още по-тихо.

Фисиф се подчини, сви рамене и започна още по-съсредоточено, отколкото изискваше ситуацията, да стрелка поглед насам-натам, но най-вече напред.

На известно разстояние в тази посока, всъщност малко преди пресечката със Златната улица, над улицата на Парите, се извиваше покрит надлез на нивото на втория етаж, свързващ двете сгради, които принадлежаха на известните строители и скулптори Рокермас и Слаарг. В предната част на фирмените сгради имаше ниски портали, подпрени от ненужно массивни колони с разнообразна форма и украса — по-скоро вместо реклама, отколкото като необходим конструктивен елемент.

Отвъд този мост се разнесоха две тихи, къси изсвирвания — сигнал от техния авангард, че е прегледал този участък за засади, не е

открил нищо подозрително и улицата на Парите е чиста.

Фисиф в никакъв случай не бе напълно задоволен от този сигнал за безопасност. В интерес на истината, дебелият крадец изпитваше удоволствие от това, да е нашрек и донякъде да изпитва известен страх. Чувството на рязка паника, потискано от гърчещото се самообладание, го караше по-силно да изпитва сладката тръпка на живота, отколкото рядката близост с някоя случайна жена. Така че той огледа през тънката, пропита със сажди мъгла фронтоните и еркерите на Рокермас и Слаарг, докато привидно ленивият им, но съвсем не бавен ход ги приближаваше към тях.

Откъм тяхната страна мостът бе пронизан от четири малки прозореца, разделени от три големи ниши, в които стояха — още една реклама — три гипсови статуи в естествена големина, донякъде разядени от годините, прекарани на открито, и покрити с различни оттенъци на тъмносивото през същите тези години под смога. На отиване към Женгао преди обира Фисиф ги бе огледал с бърз, но нищо непропускащ поглед през рамо. И сега му се стори, че дясната статуя неопределимо се е променила. Това беше фигурата на средно висок мъж, облечен в халат и с качулка, който незаинтересовано гледаше надолу със скръстени ръце. Но, не, беше неопределимо — тъмносивият цвят на статуята сега беше по-равномерен или поне така се струваше на Фисиф, а халатът, качулката и лицето изглеждаха по-разко очертани, по-слабо ерозирали и — той бе почти готов да се закълне в това — самата статуя беше станала по-ниска!

Нещо повече, точно под нишата имаше пръснати сиво-бели неодялани камъни, които той не си спомняше да бе забелязал преди. Той се напрегна да си припомни дали по време на възбудата от обира, убиването на леопарда, боя и всичко останало онова вечно будно ъгълче в съзнанието му бе регистрирало далечен тръсък и сега вече вярваше, че беше така. Живото му въображение рисуваше картината на дупка или дори врата зад всяка статуя, през която нечия силна ръка би могла да я събори на паважа и по-конкретно върху него и Слевиас, а дясната статуя да е послужила за проба, след което е била сменена със свой почти близнак.

Той реши внимателно да наблюдава и трите статуи, под които им предстоеше да минат със Слевиас. Щеше да бъде съвсем лесно да отскочат встани, ако някоя от тях започнеше да се накланя. Но

трябващо ли да дръпне и Слевиас, ако това станеше? Върху този въпрос си струваше да помисли.

Без никакво забавяне неспокойното му внимание се насочи към порталите и колоните. Последните, дебели и почти три метра високи, бяха издигнати през неравни интервали, така както бяха несиметрично оформени, защото Рокермас и Слаарг бяха модернисти и подчертаваха незавършения вид, случайността и неочекваното.

Въпреки това на Фисиф, чието чувство за опасност беше напълно събудено, му се стори, че има някаква прекомерна неочекваност, по-конкретно под формата на една допълнителна колона под портала, който току-що беше подминал. Не беше съвсем сигурен коя точно е новодошлата, но беше уверен, че такава има.

Да сподели ли подозренията си със Слевиас? Да, и да бъде срязан от поредното просъскване и измерен с презрителното блясване на малките му очички.

Закритият подлез беше вече съвсем наблизо, Фисиф вдигна поглед към статутята вдясно и забеляза нови отлики от онова, което беше зърнал. Макар и по-ниска, тя изглеждаше някак напрегнато поизправена, а по намръщеното тъмносиво лице можеше да се прочете не толкова изражение на философска отреченост, колкото някакво презрение, самосъзнаваща се интелигентност и една самонадеяност.

И все пак нито една от статутите не рухна върху им, докато той и Слевиас минаваха под моста. Обаче на Фисиф се слуши нещо още по-неочеквано.

Една от статутите му намигна.

Сивия Мишелов се обърна кръгом, отскочи нагоре, улови се за перваза, беззвучно се изтегли на плоския покрив и го прекоси точно в момента, когато двамата крадци излизаха изпод моста откъм другата му страна.

Без никакво колебание той скочи напред и надолу с тяло, изпънато като стрела на арбалет, насочил токовете на ботушите си от кожа на плъх между потъналите в тълстина плещи на ниския крадец, но все пак малко по-напред, за да се съобрази с разстоянието от около метър, което щеше да бъде изминато, докато е във въздуха.

В същия миг високият крадец погледна през рамото и измъкна нож, но не направи опит да отмести Фисиф от носещия се към него човешки снаряд. Мишелов отчете този факт, докато се намираше в

полет, и сви рамене. Значи трябаше да се справи с високия крадец веднага след като събореше на земята дебелака.

По-бързо, отколкото човек би могъл да допусне, че той може да направи това, Фисиф се извърна и тънко изписка:

— Сливикин!

В същия миг ботушите от кожа на плъх се забиха високо в корема му. Усещането беше като от приземяване върху голяма възглавница. Отскочил странично, за да избегне първия удар на Слевиас, Мишелов направи салто напред и в момента, когато главата на дебелия крадец се удари звучно в чакъла, той вече беше на крака с измъкнат кинжал, готов да нападне високия.

Оказа се, че не е необходимо. Слевиас с изцъклен поглед също рухваше на земята.

Една от колоните беше скочила напред, развявайки необятен халат. Огромната качулка бе отметната, разкривайки младежко лице и дългокоса глава. Покрити със слънчев загар ръце се подаваха от дългите широки ръкави в горната част на „колоната“ и един огромен юмрук бе нанесъл съкрушителния удар в брадичката, поваляйки Слевиас.

Фафърд и Сивия Мишелов се изправиха очи в очи, разделени от проснатите безжизнени тела на крадците. Бяха готови за атака, но за момента никой от двамата не помръдваше.

Всеки различаваше нещо необяснимо познато в другия.

Накрая Faфърд се обади:

— Мотивите ни да сме тук изглеждат еднакви.

— Изглеждат ли? Но те явно са! — дръпнато отвърна Мишелов, гневно оглеждайки своя потенциален враг, който бе поне с една глава по-висок от високия крадец.

— Какво каза?

— Аз казах: „Но те явно са!“

— Колко вежливо от твоя страна — отбеляза Faфърд с приятен тон.

— Вежливо ли? — запита недоверчиво Мишелов, като прихвана кинжала си по-здраво.

— Искам да кажа, че в разгара на събитията, ти си се загрижил какво точно е било казано — обясни Faфърд. Без да изпуска Мишелов от очи, той погледна надолу. Погледът му се премести от колана и

кесията на единия от падналите крадци върху тези на другия. След това вдигна поглед към Мишелов с широка светла усмивка на лицето.

— Да делим шейсет на шейсет — предложи той.

Мишелов се поколеба, прибра обратно кинжала и отсече:

— Дадено! — след което рязко се наведе и започна да развързва кесията на Фисиф. — За теб е Сливикин — разпореди той.

Естествено беше да се предположи, че дебелият крадец бе извикал името на спътника си в момента на тяхната атака.

Коленичил, Фафърд подхвърли, без да вдига поглед:

— А онзи... пор, който беше с тях. Къде избяга?

— Какъв пор? — отговори Мишелов късо. — Това беше маймуна!

— Значи маймуна — проточи Фафърд. — Може и така да е било, но останах със странното впечатление, че...

Безмълвната атака, която се стовари върху им в този момент от две посоки, не ги изненада съвсем. И двамата я бяха очаквали, но това чувство бе изпаднало от съзнанието им поради изненадата от срещата.

Тримата смелчаци, които се бяха втурнали към тях (двама от запад и един от изток) с вдигнати за удар мечове, явно смятаха, че похитителите са въоръжени най-много с ножове и ще бъдат плахи или поне предпазливи като самите крадци. Поради това именно те се изненадаха, а след малко и изпаднаха в паника, когато със светковична пъргавина на младежи Фафърд и Мишелов скочиха на крака, извадиха заплашително дълги мечове и се приготвиха да ги посрещнат, опрели гръб един о друг.

Икономично защитавайки се в инкварт, Мишелов отклони атаката на смелчагата, нападнал ги откъм изток, чийто меч мина на косъм вляво, и моментално контрира. Съперникът му, отскочил отчаяно назад, парира на свой ред в инкварт. Без да се забави забележимо, острието на дългия тънък меч на Мишелов проникна под защитата с прецизността на поклон, направен от принцеса, стрелна се напред и малко нагоре, защото Мишелов направи едно невъзможно дълго за ръста си мушване, премина през пролуката в защитната плетена жилетка на нападателя, след това през ребрата, после прониза сърцето му и се показа откъм гърба му, сякаш бе минало през сладкиш.

Междувременно Фафърд, изправен пред двамата нападатели откъм запад, отбиваше встриани атаките в краката му с широки и

насочени надолу контри, използвайки класическа защита, след което рязко обърна меча си нагоре — дълъг, колкото този на Мишелов, но по-тежък — който попадна странично в шията на десния нападател и почти го обезглави. После бързо отстъпи назад и се приготви да нанесе удар на последния останал.

Оказа се, че не е нужно. Тясна ивица окървавена стомана в ръка със сива ръкавица се стрелна иззад гърба му и прониза последния смелчага с удар, идентичен на онзи, с който Мишелов бе повалил първия.

Двамата младежи избърсаха и прибраха мечовете си. Фафърд изтри дясната си длан в наметалото и я протегна. Мишелов свали сивата ръкавица на жилавата си дяснa ръка и разтърси могъщата десница на другия. Без да кажат нито дума, те отново коленичиха, за да довършат пребъркването на двамата изпаднали в безсъзнание крадци, и намериха малките торбички със скъпоценни камъни. Първо с леко омазнена кърпа, после със суха Мишелов изтри лепкавите сажди, с които бе натрил лицето си, после бързо нави двете кърпи и ги прибра в торбата си. След това хвърли въпросителен поглед встрани и след утвърдително кимване от Фафърд двамата бързо се упътиха в посоката, в която Слевиас, Фисиф и техният придружител бяха вървели.

След като огледаха улицата на Златото, те я пресякоха и продължиха на изток по улицата на Парите, както Фафърд предложи с жест.

— В „Златната змиорка“ ме чака жена — обясни той.

— Да я вземем оттам, за да се запознае у дома с моето момиче — предложи Мишелов.

— У дома? — осведоми се Фафърд вежливо, с едва забележим въпросителен тон.

— На Тъмната алея — поясни Мишелов.

— В „Сребърна змиорка“ ли?

— Зад нея. Ще пийнем по нещо.

— Ще купя едно шише. Пиенето никога не стига.

— Така е. Направи го.

Няколко площа да по-нататък, Фафърд, който скришом хвърляше погледи към спътника си, каза уверено:

— Срещали сме се преди.

Мишелов се усмихна широко:

— На брега край планината на Глада?

— Точно така! Когато бях юнга на един пиратски кораб.

— А пък аз чиракувах на един магьосник.

Фафърд спря, отново избърса ръката си в наметалото и я протегна:

— Името ми е Фафърд — и го произнесе по букви.

Мишелов отново стисна десницата му.

— Сивия Мишелов — каза той малко натъртено сякаш предизвикваше някого да се изсмее на прокора му. — Извинявай, как точно се произнася? Фафърд?

— Просто Фафърд.

— Благодаря — отговори той и те продължиха.

— Значи Сивия Мишелов? — отбеляза Фафърд. — Е, ти уби два плъха тази нощ.

— Така е — Мишелов изпъчи гръденя си кош и отметна назад глава. След това комично помръдна нос и с крива полуусмивка призна:

— Ти лесно щеше да се справиш с втория. Откраднах ти го, за да демонстрирам бързината си. И освен това бях много възбуден.

Фафърд се изкикоти:

— На мене ли говориш? Как мислиш, че се чувствах аз самият?

По-късно, когато пресичаха улицата на Сводниците, той запита:

— Научи ли се да правиш магии от твоя магьосник?

Мишелов отново отметна назад глава. Ноздрите му се разшириха, смъквайки надолу крайчетата на устните му, подготвяйки по този начин устата си за една хвалебствена, изпълнена със загадъчни намеци реч. Но за втори път той се улови, че носът му потрепва и че се усмихва. Как, по дяволите, успяващето този едър младеж да го възпира от обикновените му номера?

— Научих достатъчно, за да разбера, че това е една дяволски опасна работа. Макар от време на време да се правя на глупак с тези неща.

Фафърд си задаваше подобен въпрос. През целия си живот той се бе отнасял с недоверие към дребните мъже, знаейки, че високият му ръст неизбежно събужда зависта им. Но този умен дребосък представляваше никакво изключение. Беше с бърза мисъл и безспорно великолепен с меча. Мислено той се помоли на Кос Влана да го хареса.

В североизточния край на улицата на Парите, на пресечката с улицата на Проститутките, един бавно горящ факел, покрит с позлатен абажур, хвърляше конус светлина нагоре, в уплътняващия се нощен смог, и друг конус надолу, върху чакъла пред вратата на таверна. Иззад сенките около втория конус пристъпи Влана, много красива, в прилепната черна рокля от кадифе, с червени чорапи. Единственото ѝ украсение беше окачена на обикновен черен колан кама с посребрена дръжка в сребърна кания и извезана със сребро черна кесия.

Фафърд представи Сивия Мишелов, който се държеше подчертано галантно, с някакво паунско ухажорство. Влана го огледа без свян и го дари с предпазлива усмивка.

Фафърд отвори под факела малката торбичка, която бе взел от високия крадец. Влана погледна в нея, прегърна го, притисна се пътно в него и звучно го целуна. След това напъха камъните в кесията на пояса си.

Когато това приключи, той каза:

— Виж какво, Мишелов, отивам да купя пиенето, а ти ѝ разкажи какво се случи.

Малко по-късно той излезе от „Златната змиорка“ с четири шишета, прихванати под лявата ръка, и избърса устни с обратната страна на дясната. Влана го гледаше намръщено. Той ѝ се усмихна. Мишелов облиза устни при вида на шишетата. Те тръгнаха отново на изток по улицата на Парите, Фафърд съзнаваше, че намръщването е свързано с нещо повече от шишетата и перспективата от едно глупаво мъжко запиване. Мишелов тактично вървеше напред под претекст, че ги води.

Когато фигурата му се превърна в трудно различимо петно в състяващата се мъгла, Влана проговори с остьр шепот:

— Значи пребихте двама от Гилдията на крадците и не сте им прерязали гърлата?

— Убихме трима телохранители — възрази Фафърд като оправдание.

— Аз съм във война не с Братството на убийците, а с проклетата гилдия. И ти ми се закле, че винаги когато ти се удаде възможност...

— Влана! Аз не можех да оставя Мишелов да си мисли, че съм просто аматьор крадец, който е обладан от истерична жажда за кръв.

— Май вече доста ти е влязъл под кожата, нали?

— Може би тази нощ той спаси живота ми.

— Е, добре, той ми каза, че би им прерязал гърлата за миг, ако е знаел, че аз искам това.

— Струва ми се, че просто се е държал кавалерски с тебе.

— Възможно е, но може и да не е така. Докато ти знаеше и въпреки това не...

— Влана, млъкни!

Намръщването ѝ премина в бесен поглед, а след това тя се изсмя невъздържано, устните ѝ потрепнаха, сякаш бе готова да се разплачне, овладя се и се усмихна с повече любов.

— Извинявай, скъпи — каза тя. — Понякога сигурно си мислиш, че започвам да се побърквам, а друг път аз самата вярвам, че е така.

— Я остави това — сопна се той. — По-добре си мисли за камъните, които спечелихме. Пий малко вино и се отпусни. Лично аз смятам тази вечер да се забавлявам. Заслужил съм го.

Тя кимна и се притисна към ръката му в знак на съгласие, за да потърси утеша и да се успокои. Те забързаха, за да настигнат трудно различимата фигурка пред тях.

Мишевът зави наляво и прекоси до средата площада северно от Евтината улица, където една по-тясна улица отново продължаваше на изток. Мъглата по нея изглеждаше непрогледна.

— Тъмната улица — обясни Мишевът.

Фафърд кимна, за да покаже, че я познава.

— „Тъмна“ е слаба дума, аз бих я нарекла прекалено прозрачна тази нощ — обади се Влана с нервен смаях, в който все още се долавяха истерични нотки и който завърши в пристъп на задавено кашляне. Когато успя да прегълътне, тя допълни задавено: — Проклетата нощна мъгла на Ланхмар! Какъв ужасен град!

— Тук сме много близо до Голямото солено блато — обясни Фафърд.

В думите му наистина се съдържаше част от истината. Прострял се в низините между блатото, Вътрешното море, река Хлал и равните ниви на юг, напоявани от каналите, свързани с Хлал, Ланхмар с безбройните си комини беше също жертва на мъгли и черни смогове. Не бе чудно, че жителите му бяха възприели черната тога като официално облекло. Някои твърдяха, че в началото била бяла или бледокафява, но толкова бързо се покривала със сажди, изисквайки

непрекъснато пране, че един съобразителен управник узаконил онова, което природата или цивилизацията вече били предопределили.

На средата на улица Коларска една таверна изплува от чернилката. Покрита със сажди фигура на широко отворила паст змия, изработена от белезников метал, висеше вместо знак. Минавайки под нея, те минаха през врата и видяха потънала в мръсотия кожена завеса, през процепа на която пулсираше светлината на факли и се разнасяше шум, смесен с острия мириз на алкохол.

Веднага след „Сребърната змиорка“ Мишелов ги поведе по коридор, потънал в мастиленочерна тъмнина, за да се озоват накрая извън източната стена на таверната. Трябаше да вървят в колона по един, опипвайки пътя си покрай грубата, покрита с лепкави сажди тухлена стена и внимавайки да не се загубят един друг.

— Сега внимателно, защото има гъол — предупреди ги Мишелов. — Дълбок е колкото Външното море.

Коридорът се разшири. Отразена светлина на факли, пробила по някакъв начин през плътната мъгла им даваше възможност да се ориентират най-общо къде се намират. Вдясно продължаваше все същата лишена от прозорци стена. Вляво, на гърба на „Сребърната змиорка“, се беше стушила потискаща с вида си, полуразпаднала се постройка от потъмнели тухли и почерняло от старост и мръсотия дърво.

На Фафърд и Влана тя се стори напълно изоставена, докато не вдигнаха глави към етажа директно под полусрутения покрив. Трудно различими светли точки и линии просветваха около и през неясно различаващите се три прозореца. Долу, пресичайки Т-образното празно пространство, на което се намираха, минаваше тясна алея.

— Алеята на Костите — поясни Мишелов с донякъде приповдигнат тон, — аз я наричам булеварда на Лайната.

— Лесно е да се разбере — каза Влана.

Сега вече тя и Фафърд можеха да различат дълга, тясна, дървена външна стълба, стръмна и полусрутена, без перила, която водеше към осветения най-горен етаж. Мишелов взе шишетата от Фафърд и доста бързо се изкачи по нея.

— Последвайте ме, когато стигна до горната площадка — извика им той. — Мисля, че ще те издържи, Фафърд, но по-добре е да се качваме един по един.

Фафърд леко избута Влана пред себе си. След поредното полуистерично изсмиване и кратка пауза посред стълбата, за да се справи с новия пристъп на задавена кашлица, тя стигна до Мишелов, очакващ ги пред някакъв вход, през който се изсипваше сноп светлина, бързо задушавана от нощния смог. Той леко се държеше за голяма, неизползвана кука за лампа от ковано желязо, здраво забита в една каменна секция на външната стена. С лек поклон той отстъпи встрани и Влана влезе.

Фафърд я последва, стараейки се да стъпва по стъпалата колкото може по-близо до стената, готов да се хване някъде, ако се наложи. Стълбището заплашително скърцаше и се огъваше под тежестта му. Непосредствено преди площадката едно стъпало се счупи с глух пукот на полуизгнило дърво. Фафърд се просна колкото можеше по-леко на четири крака, разпределляйки тежестта си върху възможно повече стъпала, и ядно изруга.

— Не се притеснявай, пиенето е в безопасност — весело се обади Мишелов отгоре.

Останалата част от стълбището Фафърд трябваше да изпълзи на четири крака с кисело изражение на лицето, но не посмя да се изправи, преди да се озове във входа. Когато стори това, той едва не ахна от изненада.

Сравнението беше като да се изтрие патината от евтин месингов пръстен, за да се разкрие под нея първокачествен диамант, блеснал с всички цветове на дъгата. Богати драперии, някои от които проблясващи с бродерии от злато и сребро, покриваха стените, освен по местата, където се намираха скритите зад щори прозорци — а самите щори бяха позлатени. Подобни, но малко по-тъмни тъкани се спускаха от ниския таван, за да образуват пищен балдахин, в който проблясваха като звезди златни и сребърни искри. Наоколо бяха разпръснати възглавници и ниски масички, по които горяха свещи. По лавиците покрай стените бяха грижливо подредени още неизброимо много свещи, различни свитъци, съдове, стъкленици, бутилки и кутии, покрити с емайл. Зад ниска тоалетна масичка, покрита с мазила и скъпоценности, се виждаше огледало в сребърна рамка. В огнището на голяма камина беше поставена малка старателно боядисана с вакса метална печка, върху която имаше орнаментиран мангал. До печката

имаше пирамидки с подпрени една за друга метлички, четки за под, малки, къси цепеници за горене и блестящи черни въглища.

На нисък постамент до камината бе поставен на къси крака широк диван с висока облегалка, застлан със златотъкана покривка. На него беше седнало слабичко бледо момиче с деликатни красиви черти на лицето, облечено в рокля от тежка пурпурна коприна, извезана със сребро и пристегната със сребърна верига. Чехлите ѝ бяха изработени от бялата кожа на снежна змия. Сребърни шноли, обсипани с аметисти, оформяха високия черен кок на косата ѝ. Раменете ѝ бяха заметнати с хермелинова пелерина. С никаква неспокойна грациозност тя беше протегнала тънката си бяла ръка към Влана, която коленичи пред нея, предпазливо пое предложената ѝ ръка и наклони глава, покривайки я с лъскавата си, права, тъмнокафява коса, за да притисне устни в нея.

Фафърд беше щастлив да види, че неговото момиче се държи подобаващо в тази определено странна, макар и очарователна ситуация. Той хвърли поглед към дългите, обути в червени чорапи крака на Влана и забеляза, че подът навсякъде е застлан и при това на някои места на няколко ката, с дебели, плътно изтъкани многоцветни килими от най-доброто възможно качество, което можеше да бъде внесено от земите на Изток. И, преди да осъзнае какво прави, пръстът му се стрелна към Сивия Мишелов:

— Ти си крадецът на килими! — обяви той. — Ти също си крадецът на свещи! — продължи той, говорейки явно за двете серии останали неразгадани кражби, които бяха в устата на всички ланхмарци преди месец, когато той и Влана пристигнаха в града.

С безстрастно изражение на лицето Мишелов сви рамене, а после неочеквано се усмихна със звезди в очите и се втурна в импровизиран танц с много подскоци и завъртания, който го доведе зад гърба на Фафърд, където той с ловко движение дръпна огромния халат с качулка и дълги ръкави от снажните му рамене, разтърси го във въздуха, внимателно го сгъна и го оставил на една от възглавниците.

След дълга, неуверена пауза момичето в пурпурната рокля потупа със свободната си ръка златистата покривка до себе си и Влана седна до нея, като внимаваше да не е твърде близо. След миг двете започнаха да си шепнат нещо и инициативата беше на Влана, макар и не така очевидно.

Мишелов съблече собствения си сив плащ с качулка, сгъна го с подчертано внимание и го остави до връхната дреха на Фафърд. След това те разкопчаха коланите с мечовете и Мишелов ги положи поотделно върху сгънатия халат и плаща.

Останали невъоръжени и освободени от излишните одежди, двамата изведнъж се превърнаха в младежи с чисти, добре избръснати лица. И двамата бяха стройни, въпреки изпъкналите мускули по ръцете и бедрата на Фафърд, който беше с дълга златочервена коса, покриваща плещите му, докато косата на Мишелов беше тъмна и подстригана на бретон. Единият беше облечен в туника от кафява кожа с вплетени медни нишки, а другият бе останал по жилетка от грубо изтъкана сива коприна.

Те се усмихнаха един на друг. За първи път в усмивките им имаше притеснение, може би поради факта, че се бяха превърнали в момчета. Мишелов прочисти гърло и като се поклони леко, без да откъсва поглед от Фафърд, направи жест с отпусната ръка и разперени пръсти към дивана и преодолявайки първоначалното си запъване, предложи все пак достатъчно гладко:

— Фафърд, добри ми приятелю, позволи ми да те представя на моята принцеса. Ивриан, скъпа, приеми Фафърд великодушно, защото тази вечер с него се бихме опрели гръб о гръб срещу трима и ги победихме.

Фафърд пристъпи напред, леко се поклони, докосвайки с гривата на златистата си коса обсипания със звезди балдахин, и коленичи пред Ивриан точно както беше постъпила Влана. Протегнатата към него нежна ръка сега изглеждаше по-стабилна, макар все още да потреперваше едва-едва, както той установи, когато я докосна. Внимателно, сякаш държеше коприна, изтъкана от белоснежна паяжина, той я поднесе до устните си, докосна я с тях и неуспял да се отърси от притеснението си, промълви някакъв комплимент.

Поне в този момент той не почувства, че Мишелов е също така неспокоен, а дори може би и повече, молейки се Ивриан да не се престарае в ролята си на принцеса, да не отблъсне гостите, да не се свлече, треперейки или разплакана, да не изтича, за да се сгуши в него, или де се скрие в някоя от другите стаи, защото Фафърд и Влана бяха буквално първите живи същества — хора или животни, благородници, богаташи или роби, които бе довеждал или на които бе позволил да

пристъпят в разкошното гнездо, създал за аристократичната си любима, с изключение на двете птички, които неспокойно пърхаха в сребърната клетка, окачена от другата страна на камината.

Независимо от своята проницателност и от това, че вече се беше превърнал в циник, Мишелов изобщо не можеше да схване, че само поради неговото очарователно, но абсурдно ухажване на Ивриан тя все още не съумяваше да се отърси от ролята си на кукла, въпреки че беше по принцип смело и земно момиче, което бе избягало с него преди четири луни от килията за изтезания на баща си.

Но виждайки Ивриан най-сетне да се усмихва, докато Фафърд все така внимателно освобождаваше ръката ѝ, за да отстъпи, Мишелов въздъхна с облекчение, взе два сребърни бокала и две сребърни халби, ненужно ги избърса с копринена кърпа, старательно избра бутилка с виолетово вино, а после с усмивка в посока на Фафърд извади тапата на едното от шишетата, които севернякът беше донесъл, напълни четирите блестящи чаши до ръба и ги поднесе на останалите.

С поредното прочистване на гърлото, но без сянка на запъване този път отправи тост:

— За моята най-голяма кражба до момента на Ланхмар, която, искам или не, ще трябва да разделя шейсет на шейсет с... — и тук той не можа да устои на неочеквания импулс — с този голям, дългокос и непохватен варварин тук! — И той изпразни три четвърти от халбата си, пълна с приятно изгарящо вино, подсилено с бренди.

Фафърд отпи от своята до половината и произнесе ответен тост:

— За най-некромния, но най-подреден и цивилизиран дребен тип, с когото някога ми се е случвало да деля плячка — и допи на един дъх остатъка, усмихна се широко, показвайки с белите си зъби, и подаде празната си халба.

Мишелов я напълни, доля и своята, а след това приседна до Ивриан и изсипа в ската ѝ камъните от малката торбичка, която беше взел от Фисиф. Те блеснаха в своето ново, достойно за завист място.

Ивриан сепнато се дръпна и едва не ги пръсна на пода, но Влана нежно я хвани за ръката, за да я успокои, наведе се над камъните, ахна от учудване и възхищение и бавно вдигна поглед на завист към бледата девойка, след което започна настойчиво, но усмихнато нещо да ѝ шепне. Фафърд разбра, че Влана се преструва, но играе ролята си вещо и сигурно, защото Ивриан скоро закима енергично и след малко също

зашепна в отговор. По нейна молба Влана подаде кутийка, покрита със син емайл и обкована отвътре със сребро, след което прехвърлиха скъпоценностите от скута на Ивриан в нея. После Ивриан я остави близо до себе си и двете продължиха да бъбрят.

Допивайки на малки гълтки своята втора халба, Фафърд беше започнал да се отпуска и реши да обърне по-сериозно внимание на заобикалящата го обстановка. Първоначално замайване при вида на тази тронна зала в предградието, многоцветния лукс, контрастиращ на тъмнината, калта, мръсотията, прогнилото стълбище и булеварда на Лайната в непосредствена близост, бе поизбледняло и едва сега той започна да забелязва занемареността под великолепните покривки.

Тук-там между драперийте също можеше да се забележи черно и изгнило или сухо и напукано дърво, което изпускаше неприятна миризма. Подът под килимите беше издънен, особено в центъра на стаята. Едра хлебарка се спускаше по златотъканата драперия, а друга се беше уптила към дивана. През щорите проникваха струйки от нощния смог, образувайки полупрозрачни тъмни арабески върху позлата. Камъните, с които беше иззидана камината, бяха изстъргани и боядисани, но бяха се разхлабили, а други съвсем липсваха.

Мишев, който се беше захванал да запали огън в печката, набута подпалката, запалена от мангала вътре, затвори вратичката и се обърна. Той сякаш прочете мислите на Фафърд, защото взе няколко конусчета с благовония, запали ги от мангала и ги разпредели из стаята в блестящи, плитки месингови купички, без да пропусне възможността да смаже по пътя си едната хлебарка с крак, а другата с юмрук. След това нагъхна копринени парциали в най-широките пролуки зад щорите, отново взе в ръка сребърната си халба и за момент погледна Фафърд в упор, като че ли предизвиквайки го да каже макар и една дума против разкошната, но малко смешна кукленска къщичка, която беше подредил за своята принцеса.

В следващия момент той отново се усмихна и повдигна халбата си в приветствен жест към Фафърд, който направи същото. Нуждата да си налеят пак ги приближи един към друг. Едва помръдвайки с устни, Мишев прошепна със сладък глас:

— Бащата на Ивриан беше благородник. Убих го с черна магия, ако не се лъжа, докато се опитваше да ме довърши на масата за изтезания. Един жесток човек, жесток дори към дъщеря си, но все пак

благородник, поради което Ивриан е напълно непригодна както да се брани, така и да се грижи за себе си. Гордея се, че можа да й осигура даже още по-добър стил на живот, отколкото баща ѝ с всичките му слуги и камериерки.

Потискайки неволно възникналото чувство на неодобрение от това отношение, Фафърд кимна и каза дружелюбно:

— Мога само да призная, че с откраднатото си направил един малък палат, съвсем достоен за повелителя на Ланхмар Карстак Овартаморт или за Краля на кралете в Тисилинилит.

Откъм дивана Влана се обади с дрезгавия си контраалт:

— Сиви Мишелов, твоята принцеса би желала да чуе за таз вечерното приключение. Освен това може ли да пием още по чаша?

— Наистина, Мишко — потвърди Ивриан.

Потискайки неволната си гримаса от споменаването на предишното му прозвище, Мишелов погледна Фафърд за съгласия, получи утвърдително кимване и се впусна в разказ. Но преди това сервира вино на момичетата. Тъй като нямаше достатъчно, за да напълни чашите им, той отвори следващото шише, помисли и отвори всичките три, поставяйки едно до дивана, едно до излегналия се върху пръснатите по килима възглавници Фафърд и запази едно за себе си. Широко отворените очи на Ивриан показваха как тя посреща този сигнал за сериозно запиване. Влана гледаше с насмешка и леко раздразнение, но никоя не се реши да отправи критика на глас.

Мишелов разказа много добре историята — това, как бяха обрали крадците, изигравайки артистично части от нея, особено момента, когато подобната на плъх маймуна, преди да избяга, се беше изкатерила по гърба му и беше опитала да му издере очите. Разказът му бе прекъснат само два пъти.

Когато той каза: „И когато със свистене измъкнах Скалпел...“, Фафърд бе отбелязал:

— О, значи имаш прозвище както за меча си, така и за самия себе си?

Мишелов се стегна:

— Да, а кинжала си наричам Котешки нокът. Да нямаш възражения? Може би ти се струва детинско?

— Съвсем не! Моя собствен меч съм нарекъл Сивия жезъл. Всички оръжия са посвоему живи, цивилизовани и заслужават свои

имена. Моля те, продължавай.

И когато спомена за неизвестната твар, която беше съпроводждала крадците (и се бе опитала да му извади очите!), Ивриан пребледня и потръпвайки, каза:

— Мишко! Това ми звучи като помощник на зъл маг!

— Магьосник — коригира я Влана. — Злодейте от гилдията не се занимават с жени, освен да задоволяват с тях похотта си срещу заплащане или насила. Но Кровас — сегашният им крал, макар и суеверен, е известен с това, че взема всички предпазни мерки, така че може да е привлякъл някой магьосник на служба.

— Това ми изглежда доста вероятно и ме изпълва с ужас — съгласи се Мишелов със зловещ глас и пламнал поглед. В действителност той нито вярваше на това, което казва, нито чувстваше ужас; той беше толкова изпълнен с ужас, колкото има в девствена прерия, но с готовност приемаше всичко, което можеше да подсили представянето му.

Когато свърши, момичетата с блъсък и обич в очите вдигнаха тост за него и Фафърд, поздравявайки ги за тяхната хитрост и смелост. Мишелов се поклони със светнал поглед, просна се на килима с въздишка на изтощение, избърса чело с копринена кърпичка и отпи голяма глътка.

След като поиска съгласието на Влана, Фафърд разказа за техните приключения свързани с бягството им от Северната провинция — той, от неговия клан, а тя, от пътуваща трупа — както и за придвижването им към Ланхмар, където се бяха настанили в хан за артисти близо до площада на Тайнствените удоволствия. Ивриан се притисна до Влана, потрепервайки при случките, свързани с магия и явно изпитвайки колкото удоволствие, толкова и страх от разказа на Фафърд. Последният си каза, че е естествено едно момиче кукла да обича разкази за духове, макар да се питаше дали нейното наслаждение щеше да бъде така голямо, ако тя знаеше, че разказите му за духове са съвсем истински. Тя обаче живееше в някакъв въображаем свят и той беше сигурен, че това, макар и донякъде, отново е дело Мишелов.

Единственият съществен детайл, който той пропусна в разказа си, бе твърдата решимост на Влана да отмъсти по най-чудовищен начин на гилдията на крадците за това, че бяха измъчвали до смърт

съучастниците ѝ, и че я бяха изгонили от Ланхмар след опита ѝ да краде неорганизирано под прикритието на мим. Разбира се, той не спомена и даденото от него обещание — доста необмислено, както вече считаше — за помощ в цялата тази кървава история.

След като свърши и заслужи аплодисменти, той установи, че гърлото му е пресъхнало, но когато реши да го освежи, установи, че както халбата му, така и шишето са празни, макар да не се чувстваше и в най-малка степен пиян, може би защото, казваше си той, бе издухал с думите целия алкохол по време на разказа си.

Мишелов изживяваше същата трагедия и също не беше пиян... макар в речта му да се появяваха загадъчни паузи съпроводени с втренчвания в безкрайността преди да отговори на въпрос или да направи коментар. След една особено дълга замечтана пауза той предложи на Фафърд да го съпроводи до „Змиорката“, за да купи този път той пиене.

— Но в нашето шише има още много вино — протестира Ивиан. — Или най-малкото има още — коригира се тя, макар от шишето да не се разнесе никакъв звук, когато Влана го разклати. — Освен това, ти имаш тук най-различни вина.

— Не от този сорт, мила, а и нали знаеш, че първото правило е никога да не ги смесваш — обясни Мишелов, размахвайки пръст. — Подобна практика руши здравето и... да, води до лудост.

— Скъпа — намеси се Влана, потупвайки съчувствено Ивиан по китката, — винаги идва момент, когато мъжете, които са истински мъже, просто имат нужда да излязат. Това е безкрайно глупаво, но такава им е природата и те не могат да избягат от нея, повярвай ми!

— Но, Мишко, страх ме е. Разказът на Фафърд ме изплаши. Твоят също... Знам, че ще ми се причуват познатите звуци зад пердетата, когато ви няма, знам!

На Фафърд му се струваше, че изобщо не я е страх, а просто изпитва удоволствие да се плаши сама и да демонстрира власт над възлюбения си.

— Моя най-скъпа — възрази Мишелов с леко изхълцване в началото, — цялото Вътрешно море цялата Земя на осемте града и всичките планини на Тролите, стигащи в своето великолепие до небето, са разположени между тебе и вкочанените от студ духове на Фафърд или може би — извини ме, приятелю, но нали все пак и това е

възможно — неговите халюцинации, заплетени във верига от случайности.

А що се отнася до „познатите“ ѝ звуци, фу! Те никога не са се дължали на нещо друго, освен на гадните, но напълно естествени питомци на отвратителни старици и вдетинили се старци.

— „Змиорката“ е само на една крачка, лейди Ивиан — обади се Фафърд, — а и до вас ще бъде скъпата ми Влана, която порази най-големия ми враг с едно-единствено хвърляне на камата, която продължава да носи.

Поглеждайки за миг Фафърд с гневен поглед, който казваше: „Що за начин да се успокои едно изплашено момиче!“, Влана весело попълни:

— Нека глупчовците да вървят, мила. Това ще ни даде възможност да си поговорим за тях насаме, започвайки от опиянените им глави и свършвайки с неспокойните им крака.

Така Ивиан се остави да бъде убедена, а Мишелов и Фафърд бързо се измъкнаха през вратата, за да не дадат на нощния смог да нахлуе. Бързите им стъпки по стълбището ясно можеха да се чутят вътре. Старото дърво стенеше и скърцаше, но този път не се чу пукотът на счупено стъпало или шум от друго нещастие.

Докато изчакваха донасянето на поредните четири шишета от избата, двамата нови другари си поръчаха по една халба от същото подсилено вино, или поне от почти същото, и се настаниха в края на дългия тезгях в шумната таверна. Мишелов ловко ритна един плъх, който подаваше черната си глава от своята дупка.

След като размениха комплименти за момичетата си, Фафърд попита предпазливо:

— Между нас казано, мислиш ли, че има нещо в твърдението не твоята сладка Ивиан, че онази малка черна твар, която съпровождаше Сливикин и другия крадец на гилдията, е помощник на магъосник или поне негов питомник, обучен да играе ролята на посредник и да съобщава за провалите на своя господар или на Кровас, или и на двамата?

Мишелов безгрижно се засмя.

— Ти измисляш невъзможни неща от нищото, скъпи ми братко варварин, ако мога така да се изразя. *Imprimos*, ние изобщо не знаем със сигурност дали онази твар е била свързана с крадците на гилдията.

Спокойно може това да е било бездомно коте или някакъв набрал смелост едър плъх, ето като този например! — и той отново ритна с крак. — Но, secundos, даже ако приемем, че това създание принадлежи на магьосник работещ за Кровас, как би могло то да докладва нещо полезно? Не вярвам в разказите за животни, които говорят... е, не става дума за папагали и други подобни, които могат само да... папагалстват, както и не вярвам, че има такива, които да използват езика на жестовете, сложен колкото този на хората. Или да не би да си представяш, че тази твар си топва лапата в съд с мляко и написва доклада си на пергament, разстлан на пода? Ей, ти там на касата! Къде са ни шишетата? Да не би плъховете да изядоха момчето, което слезе за тях онзи ден? Или може би е умряло от глад, докато търси избата? Я му кажи да побърза, а междувременно допълни чашите! Не, Фафърд, даже ако приемем, че зверчето директно или не е създание на Кровас и че се е върнало в дома на крадците след малката ни акция какво може то да им каже там? Само, че нещо се е издънило при обира в дома на Женгао. За което те и сами ще се досетят по закъснението на крадците и тяхната охрана.

Фафърд се намръщи и промърмори упорито:

— Косматият мушморок би могъл все пак да опише външността ни на господарите на гилдията, а те могат да се сетят кои сме ние и да ни нападнат по домовете. Както могат да направят това и Сливикин с дебелия му приятел, когато се оправят от цицините по главите.

— Скъпи ми приятелю — каза успокоително Мишелов, — още веднъж те моля да проявиш разбиране, но ме е страх, че от това силно вино си се задръстил. Ако в гилдията знаеха как изглеждаме или къде живеем, щяха да са ни досадили още преди дни, седмици, не — месеци. Или може би трябва да приема, че ти не знаеш, че за свободно практикуващи крадци или даже за извършване на несанкционирана кражба между стените на Ланхмар наказанието е смъртна присъда, ако е възможно да бъде изпълнена след изтезанието.

— Знам всичко това и моето нещастие е по-голямо даже и от твоето — сопна се Фафърд и след като закле Мишелов да мълчи, му разказа историята за вендетата на Влана срещу гилдията и нейните напълно сериозни мечти за всеобхватно отмъщение.

Докато разговаряха така, пристигнаха четирите платени шишета, но Мишелов поръча да бъдат допълнени пръстените им халби, а

Фафърд довърши разказа си.

— И като последица на едно обещание, дадено от едно влюбено и неопитно момче някъде из южните покрайнини на Северната провинция, ето сега съм един вече отрезвен — добре де, не точно в този момент — мъж, от когото непрестанно се иска да обяви война на една сила, каквато е Карстак Овартаморт, защото мисля, че ти е известно, че гилдията има местни представители из всички по-малки и по-големи градове по тези земи, да не говоря за споразуменията за предаване на нарушителите, сключени с организации на бандити и крадци в другите страни. Много обичам Влана, не ме разбирай криво, и тя самата е един опитен крадец, без чиито напътствия трудно бих оживял дори след първата ми седмица в Ланхмар, но по този въпрос тя сякаш има възел в главата, който нито логика, нито убеждаване могат да разхлабят. А аз, как да ти кажа... през месеца, откакто сме тук, разбрах, че единственият начин да оцелееш сред цивилизацията е да спазваш неотклонно неписаните й закони — много по-важни, отколкото онези издялани на камък — и да ги нарушаваш само при опасност, при това в абсолютна тайна, и то след като си взел всички предпазни мерки. Както постъпих тази нощ... но не мисли, че това е първата ми проява.

— Напълно ясно е, че е лудост да се напада гилдията директно, и в това логиката ти е перфектна — коментира Мишелов. — Ако не можеш да разубедиш твоето най-прекрасно момиче от тази наудничава идея или хитро да я отклониш от нея — а аз виждам, че тя е безстрашна и целеустремена — тогава трябва мъжествено да откажеш изпълнението на това й желание.

— Ясно е, че трябва да го направя — съгласи се Фафърд, допълвайки донякъде обвинително, — макар, доколкото схващам, ти да й каза, че охотно би прерязал гърлата на двамата, които оставихме само в безсъзнание.

— Това беше само проява на кавалерско чувство, човече! Нима би желал да се държа невъзпитано пред твоето момиче? Така можеш да разбереш колко много държа на тебе още от самото начало! Но, извинявай, единствено приятелят на една жена може да я съди. Както трябва и ти да постъпиш в този случай.

— Ясно е, че трябва да го направя — натъртено повтори Фафърд с убеждение. — Бих бил идиот да се захвана с гилдията. Но, разбира

се, ако ме хванат, те ще ме убият така или иначе за това, че съм на свободна практика. От друга страна, да нападнеш гилдията безразсъдно, да убиеш крадец на гилдията ненужно, само да си помислиш да се държиш, както ме карат да сторя това е абсолютна лудост!

— Това не само би означавало да си пиян, тъпоумен идиот, не, това значи, че избираш без никакво съмнение да гниеш на три дни път от онзи император на всички болести, Смъртта. На злонамерените атаки и удари, насочени срещу самата й организация, гилдията отвръща с десеторно по-голямо ожесточение, отколкото при обикновени нарушения на правилата. Всички планирани обири и други кражби ще бъдат отложени и цялата мощ на гилдията и нейните съюзници ще бъдат мобилизиирани единствено срещу тебе. Дори ми се струва, че имаш по-големи шансове да превземеш сам двореца на Краля на кралете, отколкото да се опълчиш срещу по-незначителните членове на гилдията. Като се имат предвид размерите ти, силата ти и съобразителността ти, може да си равен на цял отряд, но едва ли си армия. Така че не отстъпвай нито крачка пред Влана специално по този въпрос.

— Съгласен! — каза Фафърд с висок глас, разтърсвайки жилавата десница на Мишелов в смазващо ръкостискане.

— Сега, мисля, би следвало вече да се върнем при момичетата — предложи Мишелов.

— След още едно питие, за да оправим сметката. Момче!

— Става — и Мишелов бръкна за кесията си, но Фафърд възмутено възрази. Накрая хвърлиха жребий, който Фафърд спечели, и с голямо задоволство отброя няколко сребърни смердука на мръсния тезгях, по който имаше кръгли следи от дъната на безброй халби, като че ли навремето бе служил за работна маса на някакъв геометър. Двамата с труд се изправиха на крака и Мишелов ритна дупката на пълха за последен път, просто така, за късмет.

При този жест мислите на Фафърд направиха завой назад и той каза:

— Дори ако онази твар не може да пише или говори, независимо дали ще го прави с лапи, или с уста, все пак е възможно да ни е проследила от разстояние, да е запомнила мястото, където живееш, и

да се е върнала в Дома на крадците, за да доведе господарите си при нас като хрътка!

— Ето сега в тебе заговори проницателният здрав разум — каза Мишелов. — Хей, момче, едно ведро бира за вкъщи. Веднага! — И забелязал неразбиране в погледа на Фафърд, той обясни: — Ще го разлея покрай „Змиорката“, както и из коридора, за да не надушат следите ни. Да, а също ще плисна и високо по стените.

Фафърд кимна мъдро:

— Значи правилно помислих, че трябва да пия, докато не подмина точката на задръстване в главата си.

Влана и Ивриан, потънали в оживен разговор, трепнаха при оглушителния тропот нагоре по стъпалата. Дори препускащи хипопотами трудно биха вдигнали повече шум. Скърцането и стенанията бяха застрашителни и даже се чу пукотът на две счупени стъпала, но трополящите стъпки приближаваха неотклонно. Вратата рязко се отвори и двамата им любими се втурнаха през подалата се гъба на нощния смог, прецизно отсечена от стеблото си след затръшване на вратата.

— Както ви обещах, върнахме се само след миг — извика Мишелов на Ивриан.

Фафърд тежко се упъти напред, без да обръща внимание на скърцащия под, за да извика на свой ред:

— Скъпо мое сърце, така ужасно ми липсваше — при които думи хвана Влана, независимо от протестите и съпротивата ѝ, притисна я и я целуна звучно, преди да я отпусне отново на дивана.

Малко странно, но Ивриан беше онази, която изглеждаше сърдита на Фафърд, а не Влана, която се усмихваше с обич, макар и малко замяна.

— Фафърд! — обърна се тя смело, опряла малки юмрчета на тесния си ханш, с високо вдигната брадичка и блясък в тъмните очи. — Обичаната ми Влана ми разказа за неописуемо възмутителните неща, които гилдията на крадците е причинила на нея и на скъпите ѝ приятели. Извинете ме за откровения начин, по който говоря на човек, с когото едва съм се запознала, но мисля, че съвсем не е проява на мъжественост от ваша страна да ѝ отказвате справедливото отмъщение, което тя желае и напълно заслужава. Това, Мишко, се отнася и до тебе — ти, който се похвали пред Влана за онова, което би

направил, ако бе знаел, и също ти, който в подобен случай не изпита скрупули да убиеш собствения ми баща — или онзи, който твърдеше, че ми е баща — за подобни жестокости!

Ясно беше на Фафърд, че докато той и Сивия Мишелов, без да бързат, се запиваха в „Змиорката“, Влана бе разказала на Ивриан една без съмнение подсилена версия за неприязната ѝ към гилдията и безскрупулно се бе възползвала от малко книжното ѝ романтично съчувствие, както и от възвишениите ѝ разбирания за рицарска чест. Също така му беше ясно, че Ивриан е повече от леко пийнала. На ниската масичка до тях можеше да се види изпразнената на три четвърти бутилка с виолетово вино от далечния Кираей.

Въпреки това на него не му хрумна нищо друго, освен безпомощно да разпери големите си ръце и да наклони глава повече, отколкото ниският таван го правеше необходимо, особено под гневния поглед на Ивриан, чието въздействие се подсилваше и от погледа на Влана. В крайна сметка ТЕ бяха правите. ТОЙ беше обещал.

При създалата се ситуация Мишелов се оказа човекът, който се опита пръв да оправи нещата.

— Е, хайде, миличка — извика той развеселено, докато танцуваше из стаята, запушвайки с копринени парциали нови пукнатини срещу сгъстяващия се нощен смог и разпалвайки огъня в печката, — както и ти, великолепна лейди Влана. Та нали през изминалия месец Фафърд успя да нарани Гилдията на крадците там, където най-много боли — по кесиите, провиснали между краката им. Неговите удари по плячката, награбена от крадците, са като жестоки ритници в слабините им. Появрайте, това боли повече, отколкото да им откраднеш живота с бързи, почти безболезнени удари на меча. А тази вечер и аз му помогнах в неговата достойна за уважение цел... и охотно ще го направя пак. Хайде, да пием всички — ръцете му ловко отпушиха със звук новото шише и той се стрелна, за да допълни чаши и бокали.

— Но това е отмъщение на търговец! — сряза го презрително Ивриан, която по-скоро изглеждаше раздразнена, отколкото умиротворена. — Знам, че в сърцата си и двамата сте истински нежни рицари, въпреки че се опитвате да се измъкнете! Вие трябва поне да донесете на Влана главата на Кровас!

— И какво ще направи тя с нея? Какво друго ще постигнем, освен да изцапаме килимите? — умолително запита Мишелов.

Междувременно Фафърд, съbral накрая мислите си, коленичи и бавно каза:

— Многоуважавана лейди Ивриан, истина е, че аз тържествено обещах на обичната си Влана да й помогна в нейното отмъщение, но това беше, когато все още се намирах в Северната провинция, където кръвното отмъщение е нещо нормално, нещо санкционирано от обичаите и прието от всички кланове, племена и братства на дивите северняци. В моята наивност аз мислех за отмъщението на Влана като за нещо от този вид. Но тук, в центъра на цивилизацията, откривам, че всичко е по-различно и че правила и обичаи са обърнато с главата надолу. И все пак в Ланхмар или на север човек трябва да съблюдава правилата и обичаите, за да оцелее. Тук парите са всевластен идол, поставен най-високо, и няма значение дали човек се поти, краде, потиска другите, или плете заговори, за да ги получи. Тук отмъщението е извън всички правила и се наказва по-строго от проявите на насилие от страна на луди. Помислете, лейди Ивриан, че ако аз и Мишелов донесем на Влана главата на Кровас, тя и аз ще трябва да избягаме от Ланхмар начаса, защото всички ще се опълчат срещу нас; вие на свой ред без никакво съмнение ще загубите тази приказна страна, която Мишелов е създал от любов към вас, и ще трябва да постъпите като нас, за да бъдете с него просяци, преследвани през остатъка от живота си.

Речта му беше чудесно построена и представена, но... нямаше никакъв ефект. Още докато Фафърд говореше, Ивриан рязко взе новонапълнения си бокал и го пресуши. Сега тя стоеше изпъната като войник, бледото ѝ лице беше пламнало и с унищожителен тон тя се обърна към коленичилия в краката ѝ Фафърд:

— Ти правиш сметки! Ти ми говориш за неща — и тя махна с ръка към многоцветното великолепие около себе си, — които са просто някаква собственост, та макар и скъпа, когато става дума за заложена чест? Ти си дал на Влана своята дума. О, наистина ли вече няма рицарство? Но това се отнася и до тебе, Мишко, до тебе, който се закле, че ще прережеш нещастните гърла на тези двама непоносими крадци на гилдията.

— Не съм се клел — възрази Мишелов меко, отпивайки голяма гълтка, — а просто казах, че бих го направил.

Фафърд можа само да свие рамене, сгърчвайки се вътрешно, докато отпиваше от лекарството в сребърната си халба. Защото Ивиан използваше същия обвинителен тон и сипеше същите несправедливи, но разкъсващи сърцето аргументи, които би използвала и Мор, майка му, или Мейра — неговата любима съпруга от Северния клан, изоставена от него, докато носеше в утробата си детето му.

С майсторски ход Влана опита леко да издърпа Ивиан на мястото й на дивана.

— По-спокойно, мила моя — умолително каза тя. — Ти говори така добре за мен и моята кауза, че, повярвай, аз съм ти страшно благодарна. Думите ти събудиха в душата ми едно чудесно чувство, което бе мъртво вече толкова години. Но измежду всички ни тук ти си единственият истински аристократ и разбиращ висшите повели. Ние, тримата, не сме нищо друго, освен крадци. Чудно ли е тогава, че за някои от нас сигурността стои над честта или над дадената дума и че така старательно се опитваме да не рискуваме живота си? Да, ние сме трима крадци и аз съм в малцинството. Така че не говори повече за чест и за неудържима смелост, а просто седни и...

— Искаш да кажеш, че и двамата се страхуват да отправят предизвикателството на Гилдията на крадците, нали? — произнесе Ивиан с широко отворени очи и устни, изкривени в гримаса на отвращение. — Винаги съм мислела, че Мишко е най-напред благородник и едва след това крадец. Краденето е нищо. Баща ми живееше благодарение на жестоки кражби от богатите търговци и съседи, не така могъщи като него, но независимо от това си оставаше аристократ. О, вие и двамата сте страховици! Бездушни страховици! — завърши тя с пламтящ поглед на студено презрение, отправени първо към Мишелов, после и към Фафърд.

Последният повече не можеше да издържа. Той скочи на крака с почервяло лице и свити юмруци, без да осъзнава силата, с която стиска празната си халба, и без да чува заплашителния стон, с който подът се огъва под неочекваното му движение.

— Аз не съм страховиц! — извика той. — Аз ще се опълча срещу Дома на крадците, ще ти донеса главата на Кровас и ще я хвърля окървавена в краката на Влана. Кълна се, нека ми е свидетел

Кос, Бога на съдбата, в почернелите кости на баща ми Налфрон и в меча му. Сивия жезъл, който е сега на кръста ми! — той потупа по лявото бедро, не намери там нищо друго, освен туниката си, и трябваше да се задоволи просто да посочи с трепереща ръка колана и окачения на него в ножница меч, който лежеше върху грижливо сгънатия му халат. След това стана, допълни халбата си, разливайки вино по пода, и я пресуши.

Сивия Мишелов започна да се смее с висок melodичен кикот. Всички го изгледаха недоумяващо. Той скочи с танцова стъпка до Фафърд и широко ухилен запита:

— А защо пък не? Кой казва, че го е страх от гилдията? Кой би се обезпокоил от перспективата за тази смешно лека задача, след като знаем, че всички те, даже Кровас и управляващата му клика, са духовни пигмеи, ако говорим за техните умения, сравнени с мен или Фафърд тук? Току-що ми хрумна един удивително прост и напълно безотказан план за влизане в Дома на крадците и дори във всяко помещение там. Фафърд и аз ще го приложим незабавно. С мен ли си, северняко?

— Разбира се, че съм — отговори Фафърд с дрезгав глас, питайки се междувременно каква точно лудост бе обладала дребоська.

— Дайте ми само няколко мига, за да събера това, което ще ни трябва, и потегляме! — извика Мишелов. Той дръпна от една полица една здрава торба, отвори я, втурна се из стаята и започна да нахвърля в нея въжета, навити на ролки бинтове, разни парцали, буркани с различни мазила, микстури и какво ли още не.

— Но вие не можете да отидете тази нощ — протестира Ивриан с неуверен глас, пребледняла изведнъж, — вие и двамата не сте в състояние.

— И двамата сте пияни — отсече Влана остро. — Пияни до оглупяване... и така няма да постигнете нищо в Дома на крадците, освен собствената си смърт, Фафърд, къде е твоята лишена от емоции логика, с която убиваше могъщите си съперници и с която ме спечели в Студената провинция по ония омагьосани места из Каньона на троловете? Събуди я! И се опитай да внушиш малко от нея на мръдналия си сив приятел.

— О, не — каза й Фафърд, докато пристягаше колана с меча си.
— Ти искаше главата на Кровас в локва кръв в краката си и точно това

ще получиш независимо дали ти харесва, или не!

— По-леко, Фафърд — прекъсна го Мишелов, който неочаквано бе спрял, пристягайки с връв торбата. — И ти по-леко, лейди Влана и моя скъпа принцесо! Тази нощ възнамерявам да направим само една разузнавателна експедиция. Без поемане на рискове, а само събиране на информация, която ще ни бъде необходима, за да планираме смъртоносния си удар за утре или вдругиден. Така че никакво сечене на глави тази нощ, Фафърд, чуваш ли ме? Каквото и да се случи, без шум. И сложи си халата с качулката.

Фафърд сви рамене, кимна и се подчини.

Ивриан се поупсокол. Влана също, въпреки че каза:

— Независимо от всичко двамата сте пияни.

— И толкова по-добре! — увери я Мишелов с усмивка на лудост.

— Пиенето може да забави малко меча в ръката или леко да притъпи ударите с него, но за сметка на това разгаря съобразителността, разпалва въображението, а точно това са качествата, от които имаме нужда тази нощ. И освен това — бързо допълни той, за да пресече съмненията си, които Ивриан се готвеше да произнесе, — пияните мъже са изключително предпазливи! Нали си виждала залитащи пияници да се стягат при среща с патрул, за да минат тихо и с уважение покрай него.

— Да — обади се Влана, — и да падат по лице в момента, когато се изравнят с войниците.

— Фу! — изсумтя Мишелов, отметна глава и тръгна към нея по някаква въображаема права линия. В същия миг се препъна, просна се напред, но съвсем неочаквано, без да докосва пода, направи невероятно предно салто и меко се приземи на пръсти, изправен директно пред момичетата, омекотявайки скока си така, че подът даже не се оплака.

— Видяхте ли? — каза той, неочаквано залитайки назад. Спъна се във възглавницата, на която лежаха положени плащът и мечът му, но с ловко извиване съумя да се задържи на крака и започна незабавно да се облича.

Използвайки прикритието на това представление, Фафърд незабелязано, но бързо допълни своята и на Мишелов халби, но Влана го забеляза и така го изгледа, че той остави обратно халбите и отпущеното шише с такава бързина, че халатът му се извъртя във

въздуха, после отстъпи от масичката с напитките с жест на примирение и кимна на Влана с гримаса.

Мишелов метна торбата през рамо и отвори вратата. Като махна небрежно на момичетата, но, без да казва нито дума, Фафърд пристъпи навън. Нощният смог така се беше сгъстил, че той почти незабавно изчезна от погледа им. Мишелов помаха с четири пръста към Ивриан, тихо изрече „Сбогом, мъничето ми!“ и последва Фафърд.

— И нека ви споходи успехът — каза Влана от сърце.

— О, Мишко, пази се! — прошепна Ивриан.

Мишелов, чиято фигура се открояваше по-ясно на фона на Фафърд, тихо затвори вратата.

Автоматично прегърнали се една друга, момичетата зачакаха да чуят скърцането и пъшкането на стъпалата. Но то все не идваше. Нощният смог, нахлул в стаята, се разсея, а тишината оставаше ненарушена.

— Какво ли правят там? — прошепна Ивриан. — Обмислят маршрута?

С недоверчива гримаса Влана нетърпеливо разтърси глава, освободи се от ръката на Ивриан, пристъпи на пръсти до вратата, отвори я, леко се спусна няколко стъпала, които печално изскърцаха, след това се върна и отново затвори вратата.

— Няма ги — каза тя удивено с широко отворени очи леко разперила ръце с длани нагоре.

— Страх ме е! — изохка Ивриан и бързо прекоси стаята, за да прегърне по-високото от нея момиче.

Влана я притисна в себе си, след това освободи едната си ръка и звучно сложи трите тежки резета на вратата.

Когато стигнаха алеята на Костите, Мишелов прибра обратно в торбата въжето с навързани на него възли, по което се бяха спуснали от куката за лампа.

— Какво ще кажеш да поспрем в „Сребърната змиорка“ — предложи той.

— Имаш предвид после само да им кажем, че сме били в Дома на крадците? — запита Фафърд без особено възмущение в гласа.

— О, не — възрази Мишелов. — Но не си допихме чашите за изпит.

При думите „за из път“ той погледна сивите си ботуши от кожа на плъх, присви се и започна галоп на място, леко подскачайки по камъните на уличната настилка. Той дръпна въображаемите юзди с „Дий!“, ускори галопа си, а после ги опъна с навеждане назад и „Опаа!“, защото забеляза, че Фафърд с лукава усмивка изважда изпод халата си две пълни шишета.

— Скрих ги, както си стояха, когато оставях халбите. Влана може и да вижда много неща, но не всичко.

— Ти си един практичен и предвидлив приятел, като към добавка на някои умения, които имаш с меча — обади се Мишелов с възхищение. — Гордея се, че мога да те нарека мой другар.

Всеки отпуши шишето си и отпи дълга гълтка. След това поведе на запад, като двамата съвсем леко залитаха. Те не стигнаха чак до Евтината улица, а завиха на север в една още по-тясна и по-смрадлива алея.

— Булевардът на Чумата — поясни Мишелов, Фафърд кимна.

Поглеждайки насам-натам и с труд запазвайки желаната посока, те бързо прекосиха широката празна улица на Занаятчиите и отново се озоваха на булеварда на Чумата. Колкото и да беше невероятно, но започна да просветва. Над главите им се виждаха звезди. Но от север не полъхваше никакъв вятър. Въздухът беше абсолютно неподвижен. В пиянската им концентрация върху задачата, която им предстоеше, и върху необходимостта да ходят те не погледнаха зад гърба си. Един високо летящ нощен ястреб би видял тъмната маса, която се събиравше от всички краища на Ланхмар — от север, изток, юг, запад, откъм Вътрешното море, от Голямото солено блато, от овразите на нивите, откъм река Хлал — като бързо движещи се черни реки и струйки, надигайки се, набъбвайки, въртейки се, тъмната воняща същност на Ланхмар, издигаща се от неговите железа за жигосване, огньовете на открито и по кухните, от ковачниците, от купчините боклук или каменни въглища на въглищари, от пивоварни, от смрадливите дупки на запотени алхимици и магьосници, от крематориуми — всички тези и още много други пушещи се събираваха целенасочено към Тъмната алея, по-конкретно към „Сребърната змиорка“ и може би още по-точно към паянтовата къща зад нея, останала необитаема освен най-горния й етаж. И колкото повече се приближаваше към целта си, толкова попътен ставаше този смог, защото откъсналите се струйки с мъка се

отделяха от камъните и тухлените стени, по които полепваха като черна паяжина.

Но Мишелов и Фафърд весело възкликаха от изненада при вида на звездите над главите си и със завалени гласове заобсъждаха колко силно ще облекчи задачата им подобрената видимост. След малко те прекосиха улицата на Мислите, наричана от моралистите авеню на Атеиста, и продължиха по булевардът на Чумата, докато не стигнаха до мястото, където той се разклонява.

Мишелов избра лявата улица, която продължаваше на северозапад.

— Алеята на Смъртта.

Фафърд кимна.

След завой в едната, а после в другата посока, на около тридесет крачки пред очите им се показа Евтината улица. Мишелов спря веднага и леко сложи ръка на гърдите на Фафърд.

От другата страна на улицата ясно се виждаше нисък, широк вход, иззидан от вече потъмнели каменни блокове. Към него водеха две стъпала, полуизтръти от минаване по тях в течение на векове. Запалените вътре факли хвърляха оранжево-жълтеникавата си светлина навън. Двамата не можеха да виждат много навътре поради неудобния ъгъл откъм алеята на Смъртта. Но докъдето погледът им стигаше, не се виждаше нито портиер, нито пазач, нито пък който и да било, даже куче на верига. Ефектът беше злокобен.

— Как ще се вмъкнем в проклетото място? — осведоми се Фафърд с дрезгав шепот. — Да разузнаем по улицата на Убийците за някой заден прозорец, който може да се разбие. Мисля имаш лост за отваряне в торбата. Или да опитаме през покрива? Знам вече, че си падаш по покривите. Ще трябва и мен да научиш. Това, което познавам, са дървета и планини, сняг, лед и голи скали. Виждаш ли тази стена? — той отстъпи крачка назад и се приготви да се засили, за да я преодолее.

— По-спокойно, Фафърд — каза Мишелов, без да сваля възпиращата ръка от гръденя кош на едрия младеж. — Ще оставим покрива като резервен вариант. Също и стените. Вярвам, че си голям катерач. А относно това, как да влезем, мисля, че просто ще минем направо през вратата — той се намръщи. — Или по-скоро ще почукаме и ще изкуцукаме през нея. Нека се пригответим.

И докато издърпваше Фафърд, на чието лице се беше появила скептична гримаса, обратно по алеята на Смъртта, докато Евтината улица не се скри изцяло от погледа им, той обясни:

— Ще се престорим, че сме просяци, членове на тяхната гилдия, която е само клон на Гилдията на крадците и се помещава заедно с тях или най-малкото комуникира с шефовете на просяците, които са настанени в Дома на крадците. Ще се представяме за нови членове, които са били навън през деня, така че не може да се очаква нощният дежурен, отговарящ за просяците, или който и да е нощен пазач да ни познават по лице.

— Но ние не изглеждаме като просяци — възрази Фафърд. — Те имат отвратителни рани и изкривени или липсващи крайници.

— Е, точно за това смятам да се погрижа сега — ухили се Мишелов, изваждайки Скалпел.

Без да обръща внимание на сепнатото дръпване на Фафърд и внимателния поглед, с който той го следеше, Мишелов погледна озадачено острието на оголената стомана в ръката си, после кимна с прояснено изражение на лицето, свали от колана си ножицата на Скалпел, украсена с кожа на плъх, мушна меча обратно в нея и бързо го обви целия с широкия бинт, който изрови от торбата.

— Ето! — каза той, като завързваше двата свободни края на лентата. — Сега имам тояга.

— Какво е това? — осведоми се Фафърд. — И защо?

— Защото аз ще бъда слепец, затова — Мишелов направи няколко неуверени провлачени стъпки, като почукваше паважа пред краката си с обвития меч, държейки го под ефеса, така че всичко над него бе скрито в ръкава му, докато междувременно държеше другата си ръка изпъната напред с разтворени пръсти, сякаш се плашише да не се натъкне на нещо. — Добре ли ти изглежда? — попита той Фафърд, обръщайки се към него. — На мен ми се струва перфектно. Сляп като прилеп, а? О, успокой се, Фафърд, този парцал е като дантела. Ще виждам през него идеално. И освен това не е необходимо да убеждавам когото и да е било вътре, че наистина съм сляп. Повечето от Гилдията на просяците се преструват, както знаеш. Сега какво да правим с тебе? Не може и ти да си слепец. Това може да събуди подозрение — той отпуши шишето си и отпи за вдъхновение, Фафърд по принципни съображения направи същото.

Мишелов облиза устни и казва:

— Сетих се! Фафърд, изправи се на десния си крак и сгъни левия в коляното колкото можеш по-високо. Задръж така! Не падай върху мене! Ето! Подпри се на рамото ми. Точно така. Сега сгъни в коляното още по-силно. Ще маскираме меча ти като моя, той и без това е по-дебел и ще изглежда точно като тояга за подпиране. А допълнително можеш да се подпираш на рамото ми с другата ръка — куцият води слепия, сцена достойна за сълзи, голям театър! Ама по-високо левия крак! Не, няма да стане така, ще трябва да го пристегна. Най-напред си свали меча.

След малко Мишелов обви Сивия жезъл с ножницата му точно както Скалпел и привърза левия глезен на Фафърд за бедрото му, стягайки го безмилостно, макар че притъпените от виното нервни окончания на Фафърд не регистрираха никаква болка. Подпрян на стоманената си тояга, докато Мишелов работеше, Фафърд отпиваше от виното, дълбоко замислен. Той се интересуваше от театъра, откакто бе тръгнал с Влана, а атмосферата в хана за артисти бе стимулирала този му интерес още повече, така че бе очарован от перспективата да изиграе роля в реалния живот. Но колкото и да беше брилянтен планът на Мишелов, струваше му се, че съдържа и някои недостатъци. Той се опита да ги формулира.

— Мишелов, нещо не ми харесва, че мечовете ни са така добре опаковани, защото не можем да ги извадим в критична ситуация.

— Но можем да ги използваме вместо тояги — контрира го Мишелов, пъшкайки, докато затягаше последния възел. — Освен това разполагаме с камите. Знаеш ли, по-добре е да извъртиш колана си така, че твоята да отиде зад гърба ти и халатът ти да я скрие по-добре. Ще направя същото и Котешкия нокът. Просяците не носят оръжие или то поне не се вижда, а ние трябва да обръщаме внимание на всеки детайл. Аз самият трябва да пийна още няколко гълтки, за да постигна най-добра форма.

— А аз не съм уверен, че ми допада да подскочам на куц крак в това леговище на убийци. Повярвай ми, мога да го правя удивително бързо, така е, но не чак толкова бързо, колкото мога да тичам. Ти наистина ли мислиш, че това е разумен ход?

— Абе, нали можеш да срежеш въжето за миг и да се освободиш — изсъска Мишелов, който вече губеше търпение и започваше да се

нервира. — Защо не искаш да направиш една малка жертва в името на изкуството?

— Ааа, добре! — каза Фафърд, допи шишето и го хвърли встрани. — Искам, разбира се.

— Прекалено жизнен изглеждаш — отбеляза Мишелов, оглеждайки го критично. Той мазна тук-там по лицето на Фафърд с бледосиво мазило и добави някои бръчки с по-тъмно. — А и си облечен съвсем спретнато — и той загреба с шепа мръсотия измежду уличните плочи и я разтри по халата на Фафърд, а после се опита да разкъса дрехата, но тъканта се съпротивляваше. Мишелов сви рамене примерно и пъхна олекналата си торба под колана.

— Ти да не си по-различен — каза Фафърд, наведе се с изправен десен крак, напълни шепа от калта, в която, ако се съдеше по vonята, имаше примесени изпражнения. След това се изправи с могъщо усилие и размаза съдържанието по плаща и сивата копринена жилетка на Мишелов.

— За по-пълен драматизъм — напомни ми Фафърд, когато дребният му приятелолови миризмата и изруга. — Добре е, че смърдим. Така е при просяците и това е една от причините хората да им пускат по някоя монета, за да се отърват от тях. Освен това никой в Дома на крадците няма да изпита желание да ни разгледа отлизо. Хайде да тръгваме, докато не ни е минало желанието — и хващайки се здраво за рамото на Мишелов, той бързо и с мощни подскоци тръгна към Евтината улица, забивайки бинтования си меч между камъните далече пред себе си.

— По-бавно, идиот такъв — тихо го сгълча Мишелов, който се носеше като скиор покрай него, за да не изостава, почуквайки в бесен ритъм със своята тояга. — Инвалидите трябва да са немощни, това е, което предизвиква съчувствие.

Фафърд кимна мъдро и малко забави ход. Внушаващият мрачни предчувствия вход отново се показа пред тях. Мишелов надигна своето шише, за да го доизпие, пое дълбока гълтка и се закашля задавено, Фафърд му дръпна шишето, изпразни го и го хвърли за гърба си.

Движейки се на подскоци със заплетени крака, те навлязоха по Евтината улица, и почти незабавно спряха, за да дадат път на добре облечени мъж и жена. Дрехите на мъжа, макар и богати, бяха консервативни, а той самият беше възпълен и възрастен човек с твърди

черти на лицето. Това без съмнение беше търговец, а причината да се движи в този час по този маршрут очевидно бяха парите, които носеше в гилдията, за да му бъдат спестени неприятностите.

Дрехите на жената бяха в по-ярка гама, но не крещящи, а самата тя беше млада и красива. Почти сигурно бе, че това е куртизанка.

Мъжът направи опит да заобиколи двойката мръсни досадници, извърнал лице встрани, но момичето се обърна към Мишелов със състрадание в очите:

— О, бедното момче! Сляпо. Каква трагедия — каза тя. — Нека му дадем нещо, любими.

— Стой насторани от тези въшкари, Мизра, и да вървим — сопна се той не съвсем ясно, защото беше сложил ръка на носа си.

Тя не му отговори, но бръкна в хермелиновата си кесия, ловко мушна една монета в ръката на Мишелов, затвори пръстите му върху нея, притегли главата му между ръцете си и го дари със сладка целувка, преди да позволи да бъде издърпана.

— Грижи се добре за малкия, старче — извика тя мило на Фафърд, докато спътникът й я хокаше с неясен глас, макар думите „перверзна кучка“ все пак да сеоловиха.

Мишелов впи поглед в монетата на дланта си, а после продължително изгледа отдалечаващите се благодетели. В гласа му прозвуча удивление, докато прошепваше на Фафърд:

— Виж! Злато е. Златна монета и съчувство на една красива жена. Не мислиш ли, че трябва да се откажем от цялата прибързана идея и да се захванем с просия?

— Просия, как не! — отвърна Фафърд остро с нисък глас. Това „старче“ го беше засегнало. — Я по-смело напред!

Те се изкачиха по двете изтъркани стъпала и минаха през вратата, отбелязвайки необикновената дебелина на стената. От вратата започваше дълъг, прав и висок празен коридор, който завършваше пред стълбище и от който можеше да се влезе в много на брой стаи, през отворените врати на които падаше светлина, смесвайки се с тази на факлите, закрепени на равни интервали по стените.

Току-що бяха минали през вратата, когато и двамата усетиха докосването на хладна стомана до вратовете си и бодването на острие по плещите. Някъде над главите им два гласа изкомандваха в унисон:

— Стой!

Макар здравата пийнали от силното вино, те проявиха благоразумието да замръзнат на място и едва тогава предпазливо погледнаха нагоре.

Две мрачни, покрити с белези и необикновено грозни лица, черните коси над които бяха пристегнати назад с пъстри кърпи, ги наблюдаваха от голяма дълбока ниша, скрита точно над вратата, което обясняваше защо последната е толкова ниска. Две извити, жилести ръце държаха насочени надолу мечове, чието убождане продължаваха да усещат.

— Излезли сте с обедната смяна просяци, а? — отбеляза единият от двамата пазачи. — Е, по-добре ще е, ако това, което носите, е достатъчно, за да оправдате забавянето. Нощният дежурен за просяците отиде до улицата на Проститутките. Докладвайте пред Кровас. Боже, каква воня! Я, по-добре първо се измийте, иначе ще ви изкъпе на пара. Махайте се!

Мишев и Фафърд се затътриха напред, стараейки се това да изглежда максимално правдоподобно. Единият от пазачите им извика:

— Отпуснете се, момчета! Не е необходимо да се преструвате тук.

— Перфектността идва от практиката — обади се Мишев с потреперващ глас. Фафърд заби пръсти в рамото му предупредително. Те продължиха с малко по-естествена походка, поне доколкото вързаният крак на Фафърд позволявало.

— Боже, колко лесно си живеят просяците от гилдията — подхвърли другият пазач от нишата. — Каква слаба дисциплина и колко ниско е нивото! Перфектност, майната му! Та дори и дете ще им разбере играта.

— Без съмнение някои деца могат — сопна се другият, — но милите им майки и баща или ще отронят по някоя сълза и ще пуснат монета, или ще ги сритат. Възрастните ослепяват, потънали в грижи и мечти, докато не си изберат професия като просията например, която ги кара да се съобразяват с реалностите на живота.

Устоявайки на желанието да обмислят тази тъжна философия и доволни, че няма да минават под инспекцията на нощния дежурен на просяците (макар, мислеше си Фафърд, самият Кос на съдбата да ги насочва и тогава може би малко сечене на глави да се окажеше напълно уместно), той и Мишев продължиха пътя си предпазливо и

бавно. Те вече започваха да дочуват гласове, главно сърдити и отсечени, а също и други шумове.

Минаваха покрай врати, покрай които им се искаше да се поспрат, да разберат какво става вътре, но единственото, което си позволиха, бе само малко да забавят ход. За щастие повечето от вратите бяха широко отворени и даваха възможност да се надзърне дълбоко в стаите зад тях.

Някои от нещата, които ставаха, бяха крайно интересни. В една от стаите, например се обучаваха малки момчета как да бъркат в кесии или да ги разрязват. Те се приближаваха отзад на инструктора и ако той чуеше шума на босите им крака или ако усетеше бъркането на ръката, или — още по-лошо — ако дочуеше звънването на изпусната монета, тогава напердашваше момчето. Други биваха обучавани за работа в група: създаване на суматоха, рязко дръпване изтазад и бързо предаване на откраднатото на друг от групата.

В друга стая, от която лъхаше на нагорещен метал, други ученици имаха лабораторни упражнения по отключване на ключалки. Една от групите беше под надзора на сивобрад мъж с мръсни ръце, които разглобяваше пред тях някаква много сложна ключалка. Други полагаха изпит, за да докажат уменията си, бързината и способността да работят безшумно те човъркаха с тънки шперцове бравите на половин дузина врати, поставени една до друга в помещението, а наставникът им с пясъчен часовник в ръка ги наблюдаваше внимателно.

В третата стая крадците се хранеха на дълги маси. Ароматът, който се долавяше, беше съблазнителен, даже и за хора, препълнени с алкохол до гърлата. Гилдията се грижеше добре за членовете си.

В четвъртата подът беше застлан с меки постелки и се извършваше обучение по падане, гмуркане и отклоняване на удари, спъване, събаряне и други начини за спасяване от преследване. Обучаващите се тук бяха по-възрастни. Груб войнишки глас ругаеше:

— Не, не и не! Така няма да спънеш и недъгавата си баба. Казах да се гмурнеш, а не да правиш поклон пред Свети Аарт. Сега този път...

— Гриф се е намазал! — съобщи някой на инструктора.

— Намазал се значи? Излез отпред, Гриф! — изръмжа войнишкият глас, докато Мишелов и Фафърд малко неохотно

продължиха пътя си, осъзнавайки колко много неща можеха да се научат тук: трикове, които някоя нощ биха могли да им свършат добра работа. — Я чуйте всички! — продължи гласът, който беше толкова силен, че се чуваше още. — Мазнината може и да е добра за нощна работа, но блясъкът ѝ през деня ще обяви пред цял Ниуон каква е професията на този, който я използва. Във всеки случай тя прави крадеца самоуверен. Той започва да разчита на нея и в спешна ситуация може да установи, че е забравил да се намаже. Освен това миризмата го издава. Тук ние винаги ще работим със суха кожа, е, не говоря за естественото изпотяване, както ви беше обяснено още първата нощ. Наведи се, Гриф. Хвани се за глезените. Опъни колене.

Чуха се удари, последвани от викове на болка, вече в далечината, тъй като Фафърд и Мишелов бяха на половината разстояние до стълбището в дъното на коридора, Фафърд вече подскачаше с известно затруднение, уловил се с една ръка за извитите перила, държейки омотания в парцали меч в другата.

Вторият етаж беше повторение на първия с разликата, че докато долният беше гол, този бе луксозно обзаведен. По дългия коридор се редуваха лампи и филигранно изработени купички за благовония, спуснати от тавана, и те разпръсваха мека светлина и ароматна миризма. Стените бяха богато украсени, подът застлан с дебел килим. Но и този коридор беше празен и нещо повече — беше абсолютно тих. Двамата се споглеждаха и безстрашно тръгнаха по него.

През първата широко разтворена врата се виждаше неохранявана стая, пълна с подредени по полиците дрехи — богати и обикновени, чисти и мръсни, а също и с окачалки за перуки, лавици за бради и други подобни. Имаше и няколко огледала по стените пред масички, отрупани с козметични препарати, и столчета до тях. Без съмнение това беше стая за дегизиране.

Мишелов се озърна и ослуша, после се шмугна вътре и веднага изскочи обратно, отмъкнал голяма зелена стъкленица от най-близката маса. Той я отпуши и помириса: имаше остро сладникав миризис на изгнила гардения, примесен с щипещия аромат на спирт. Мишелов напръска себе си и Фафърд със съмнителния парфюм.

— Противоотрова на лайната — обясни той с надутостта на някакъв лекар, запушвайки стъкленицата обратно. Не искаме Кровас да ни дестилира, не, не, не!

Две фигури се появиха в далечния край на коридора и се насочиха към тях. Мишелов скри стъкленицата под плаща си, стискайки я под мишница. Двамата с Фафърд продължиха напред, защото да се обърнат би изглеждало подозрително, както пияното им съзнание бе решило.

Следващите три врати бяха затворени. Докато доближаваха петата, те започнаха да различават по-ясно двете фигури, които вървяха под ръка, но с широки крачки. Те гледаха намръщено и също така с подозрение Мишелов и Фафърд.

И точно в този момент, накъде по средата между двете двойки, се разнесе глас, който произнасяше думи на странен език, използвайки бързия monotонен изговор на свещенослужител по време на скучна служба, но също така и от някои магьосници при техните заклинания.

Двамата богато облечени крадци забавиха крачки при седмата врата, погледнаха през нея и... спряха да вървят. Шиите им се източиха, а очите им се отвориха широко. После те видимо пребледняха и рязко се забързаха, почти подтичвайки, като подминаха Фафърд и Мишелов, сякаш бяха част от мебелировката. Напевният глас продължаваше, без да наруши ритъма си.

Петата врата беше затворена, но шестата — отворена. Мишелов надзърна с едно око, опрял нос в рамката. След това пристъпи напред и, без да влиза, се втренчи захласнат, като издърпа на челото черната превръзка над очите си. Фафърд последва примера му.

Стаята беше голяма, в нея нямаше никой, но бе пълна с крайно интересни неща. Започвайки от височината на коляното, цялата далечна стена представляваше карта на Ланхмар и близките околности. Едва ли не всяка улица и всяка отделна сграда бяха изрисувани — до най-порутената къщурка и до най-тясната уличка. Имаше следи от скорошно изтриване, а тук-там можеха да се видят някакви цветни йероглифи с тайнствен смисъл.

Подът беше мраморен, а таванът син като лapis-lazuli. На страничните стени бяха окачени най-разнообразни предмети, закачени на халки и заключени с катинар. По едната имаше разнообразни инструменти, необходими на крадеца, като се започнеше от огромен лост, изглеждащ така, сякаш с него може да се отмести ако не Вселената, то при всички положения поне вратата на съкровищницата на някой богаташ и се свършеше с тъничка кука, толкова деликатна, че

можеше да се събърка с вълшебната пръчица на кралицата на елфите, която очевидно бе изработена така, че с нея да може да се достигне през малко отверстие до скъпоценностите, разположени на тоалетната масичка от слонова кост, използвана от стопанката на господарска къща. На другата стена висяха най-разнообразни необикновени предмети, изработени от злато или обсипани със скъпоценни камъни, очевидно подбрани като спомени от големите кражби. Можеха да се видят неща като маска на женско лице, деликатно изкована от тънък златен лист, с невъобразимо красиви черти и контури и обсипана с рубини, за да се представи лице, обезобразено от шарка в най-тежката фаза; или например нож с клинообразно острие, образувано от ръбовете на подходящо закрепени диаманти и остро като бърснач.

По масите наоколо бяха поставени модели на домове и други сгради, предаващи и най-малките подробности, например вентилационния отвор под покрива или дупката на канализацията на пода, или пукнатините в някои стени и така нататък. Много от макетите бяха разрязани от части или изцяло, за да се види разположението на стаите, сервизните помещения, тайните проходи, коридорите, комините и каналите за проветряване — всичко с еднакви подробности.

В центъра на стаята имаше празна кръгла маса от абнос, чийто плот представляваше квадрати от слонова кост. Около нея бяха поставено седем прави, но добре тапицирани стола, като този срещу картата беше по-широк и с по-висока облегалка от останалите: стола на шефа, най-вероятно Кровас.

Мишелов пристъпи на пръсти напред, очевидно неудържимо привлечен, но лявата ръка на Фафърд се вкопчи в рамото му и с неумолима сила го дръпна назад.

С озъбена гримаса на лицето, която показваше неодобрението му, севернякът спусна отново черната кърпа пред очите на Мишелов и го бутна с могъщата си ръка настрани от вратата, а после сам се отстрани с точно преценени безшумни подскоци. Свил рамене разочаровано, Мишелов го последва.

В момента, когато завиха в коридора, но още, преди да се скрили от погледа, покрай високия стол се показва със змийско движение ниско подстригана глава с грижливо оформена брада и впъдълбоко поставените си блестящи очи в гърбовете им. Дълга като змия

ръка последва главата иззад стола, постави в знак на мълчание черен показалец пред устните на главата и със същия пръст привика двете двойки облечени в тъмни туники мъже, който стояха от двете страни на вратата, опрели гърбове в стената към коридора, държащи криви ножове в едната си ръка и тежки тояги с кожени дръжки и подсилени с олово накрайници в другата.

Когато Фафърд бе преполовил разстоянието до седмата врата, от която продължаваше да се разнася монотонното зловещо пеене, от нея изскочи младеж с млечно бледо лице, притиснал уста с тънките си ръце, като че ли да спре вик или да не повърне, стиснал метла под мишницата като млад магьосник, който се готви да излети във въздуха. Той се стрелна покрай Фафърд и Мишелов и се отдалечи тичайки, а стъпките му кухо отекваха по килима и надолу по стълбището, преди да загъхнат съвсем.

Фафърд се обърна, за да погледне Мишелов с гримаса на лицето и свиване на раменете, а после приклекна на свободния си крак, докато опре коляното на завързания в земята, и подаде лице покрай рамката на вратата. Миг по-късно, без да променя позата си, той направи знак на Мишелов да се приближи. Последният също подаде половината си лице иззад рамката, над главата на Фафърд.

Пред очите се разкриваше стая, по-малка от стаята с голямата карта и осветена от лампи в средата, които горяха с бяло-синкова, вместо с обикновената жълта светлина. Подът беше мраморен в сложна шарка от тъмни цветове. По тъмните стени бяха окочени астрологически и антропоматични карти и инструменти на магията, а по полиците имаше надписани с тайнствени знаци порцеланови съдове, издупи стъкленици и стъклени тръби с възможно най-странна форма, някои от тях пълни с оцветени течности, но повечето блестящо празни. В основата на стените, там, където сенките бяха най-гъсти, бяха струпани различни изпочупени предмети, като че ли сметени там някога и забравени оттогава, а тук-там се виждаха зейнали дупки на плъхове.

В центъра на стаята, ярко осветена в контраст с останалата част, стоеше дълга маса с дебел плот и множество здрави крака. През ума на Мишелов мина аналогията със стоножка, а след това той се сети за бара в „Змиорката“, защото повърхността ѝ беше плътно покрита с

петна и изцапана от най-различни разливани еликсири, а на места се виждаха следи от дълбоки изгаряния от огън, киселина или от двете.

В средата на масата работеше някаква дестилираща апаратура. Огънят на лампа — този път тъмносин, поддържаше кипнала тъмна гъста течност в кристален съд с формата на реторта и в нея се преливаша отражения като от диаманти. От бълбукащата пара, която минаваше през тясното гърло и оцветяваше... странно... в огнетечно прозрачното разширение на съда, след което, вече съвсем черна, се насочваше по тясна тръба от разширението към сферичен кристален резервоар, по-обемист от ретортата, където започваше да се извива като някакво живо черно въже или по-скоро като някаква безкрайно дълга, костелива абносова змия.

До левия край на масата стоеше висок, но малко попрегърен мъж в черна мантия и с качулка, която повече хвърляше сянка, отколкото скриваше едно лице, на което най-характерните черти бяха дълъг, солиден и островръх нос, под който имаше издадена напред уста, почти лишена от брадичка. Цветът му беше болезнено жълто-сив като глина и високо на бузите му започваше четинеста къса сива брада. Изпод ниското чело и рунтавите вежди широко разположени искрящи очи гледаха към пожълтял от времето пергамент, който отвратително малките му костеливи ръце с едри стави и къси косми по тях непрекъснато навиваха и развиваха. Очите му скачаха по редовете, а устните му напевно произнасяха думите. От време на време той хвърляше поглед към апаратурата.

На другия край на масата, стрелкайки очи от магьосника до дестилатора и обратно, се беше сгушила малка черна твар и веднага щом я зърна, Фафърд болезнено заби пръсти в рамото на Мишелов, който едва не ахна, но не от болка. Приличаше на пълх, но беше с по-високо чело и по-близко разположени очи, отколкото и двамата бяха виждали пълховете. Предните му лапи, които създанието непрекъснато потриваше в някаква пародия на злорадство, поразително приличаха на подобните на копита ръце на магьосника.

Едновременно, но независимо един от друг, Фафърд и Мишелов решиха в себе си, че това беше същата твар, която бе ескортирана Сливикин и неговия партньор и бе избягала по-късно, и също така си спомниха думите на Ивриан за помощника на магьосника, както и тези

на Влана относно възможността Кровас да използва услугите на магьосник.

Грозотата на мъжа с копита вместо ръце, отвратителността на малкото създание и черната пара, извиваща се в резервоара между тях като някаква пъпна връв — това беше гледка, която внушаваше чувство на ужас. А сходството между двете същества, изключвайки размерите им, беше още по-обезпокоително поради изводите, които се налагаха.

Темпото на заклинанието се ускори, синьо-белите пламъци избледняха и от тях се разнесе съскане, течността на ретортата стана пътна като лава, по повърхността ѝ звучно се пухаха огромни мехури, черното въже в резервоара се заизвива като змийско гнездо, във въздуха започна да се усеща невидимото присъствие на някакви сили, свръхестественото напрежение нарастваше, ставайки почти непоносимо, така че Фафърд и Мишелов с труд съумяха да сдържат задавеното си дишане и всеки изтръпваше при мисълта, че биенето на сърцето му се чува на няколко крачки разстояние.

Заклинанието стигна до кулминацията си и изведнъж прекъсна, сякаш след последен силен удар барабанистът е сложил ръката си върху повърхността на своя инструмент. С ярко светване и глуха експлозия в ретортата се пръснаха искри, кристалната ѝ повърхност стана матово бяла, но не се пукна. Капакът леко се надигна, задържа се и хлопна обратно. Две черни примки се появиха сред пръстените в резервоара и изведнъж се стегнаха в два големи черни възела.

Магьосникът се ухили, пусна края на пергамента, който се нави върху останалата част, и премести поглед от резервоара към своя помощник, който цвъркаше и подскачаше възбудено.

— Тишина, Сливикин! Сега идва твоят час да преследваш, да се помъчиш и да се изпостиш — извика магьосникът, говорейки на някаква пародия на ланхмарски, но толкова бързо и с такъв писклив глас, че Фафърд и Мишелов с труд го разбираха. И двамата обаче осъзнаха, че са били напълно заблудени относно самоличността на Сливикин. В момента на провала на мисията им дебелият крадец се бе обърнал за помощ не към партньора си, а към отвратителния помощник на магьосника.

— Да, господарю — изписука не по-ясно Сливикин в отговор, коригирайки в този момент мнението на Мишелов за говорещите

животни, и продължи със същата интонация: — Слушам те покорно, Христомило.

Сега те вече знаеха и името на магьосника. Христомило разпореди с глас, който сякаш бичуваше:

— Залавяй се със задачата! Искам да събереш достатъчно пируващи! Искам телата да бъдат съмкнати до скелет, така че да се скрият следите на магическия смог и да изчезнат всички улики за смърт от задушаване. Не забравяй плячката! Готов ли си за мисията? Тръгвай!

Сливикин, който след всяка отаддена заповед кимаше с глава, сякаш продължаваше да подскача, изписка:

— Ще бъде изпълнено! — и като някаква сива светкавица направи дълъг скок от масата и надолу в черната дупка на пода.

Христомило потри подобните си на копита ръце по маниера на Сливикин и извика злорадо:

— Това, което Слевиас загуби, магията ми ще върне обратно!

Фафърд и Мишелов дръпнаха глави от части поради мисълта, че след като е свършил със заклинанието и не е необходимо да обръща повече внимание на дестилатора и на своя помощник Христомило ще вдигне глава и ще ги види, от части поради отвращение от онова, което бяха видели и чули, и накрая поради малко безполезно съжаление към Слевиас, който и да беше той, и към другите неизвестни жертви на заклинанието на магьосника — бедни нещастници, които без съмнение вече са мъртви и предстои костите им да бъдат оглозгани.

Фафърд със сила отне зелената бутилка от Мишелов и почти задавяйки се от мириса на изгнили цветя, отпи голяма, пареща гълтка. Мишелов не можа да се насили за същото, но се възползва, за да вдъхне с наслаждение от спиртните пари.

В този момент той съзря зад Фафърд, на прага на стаята с картата, богато облечен мъж, въоръжен с кама със златна дръжка, поставена в ножница, обсипана със скъпоценни камъни. Лицето с хълтнали очи беше предварително състарено от бръчки, дължащи се на упражняване на власт, нагърбане с отговорност, преумора, и беше обрамчено от добре подстригана черна коса и брада. Усмихнат, той им направи жест да се приближат.

И двамата се досетиха, че това е Кровас, началникът на гилдията. За пореден път Фафърд се удиви, докато подскачаше към Кровас, колко

точно го насочваше към целта му тази нощ Кос или може би самата съдба. Мишелов, по-нащрек и по-недоверчив, си спомни, че им беше наредено от стражата при вратата да докладват пред Кровас, така че цялата ситуация, макар и възникнала не точно по неговия план, все още не започваше да се развива към катастрофа.

Но дори недоверчивостта му, както и първичните инстинкти на Фафърд не можеха да ги предупредят за опасността, която ги очакваше, когато последваха Кровас в стаята с картата.

Едва пристъпили две крачки в нея, и двамата бяха сграбчени за раменете и заплашени с тояги от по двойка бандити, въоръжени допълнително с ножове в пояса.

Те прецениха, че е по-разумно да не оказват съпротива, прилагайки по изключение принципа на Мишелов, че пияните са страшно предпазливи.

— Всичко е под контрол, господарю — докладва отсечено единият от бандитите.

Кровас извъртя високия стол край масата и седна на него, оглеждайки пленниците със студен изучаващ поглед.

— Какво е довело двама вонящи пияни просяци от гилдията в забранените за други покои на господарите? — попита той тихо.

Мишелов усети как пот на облекчение избива по челото му. Дегизировката, която така умело бе измислил, още работеше, заблуждавайки даже шефа им, който обаче не пропусна да забележи, че Фафърд е пийнал. Възприемайки отново маниерите на слепец, той отговори с треперещ глас:

— Изпратени бяхме тук от стражата при вратата, за да ти докладваме лично, велики Кровас, защото нощния дежурен на просяците бил излязъл, за да задоволи нуждите на сексуалната хигиена. Тази вечер урожаят ни е богат! — той бръкна в кесията, игнорирайки пристягането около рамената си, и извади златната монета, дадена му от сантименталната куртизанка, и я показа на разтрепераната си длан.

— Спести ми неопитните си преструвки — остро отвърна Кровас. — Не съм ти онзи, от когото ще получиш милостиня. И махни този парцал от очите си.

Мишелов се подчини и отново се опита да застане мирно, поне доколкото му позволяваше хватката, в която бе заловен, като се

насилваше да се усмихне безгрижно, защото усети, че увереността му се изпарява. Явно беше, че не играе ролята си чак толкова брилянтно, колкото му се струваше.

Кровас се наклони напред и каза успокояващо, но проницателно:

— Дори и да са ви наредили така, макар това да е напълно нередно, и за тази си глупост дежурният на входа ще заплати, защо шпионирахте в другата стая, когато ви видях?

— Ние видяхме смели крадци да изскачат от нея — отговори Мишелов смирено. — И понеже се страхувахме да не би никаква голяма опасност да застрашава гилдията, аз и моят приятел решихме да се заинтересуваме, готови да я ликвидираме.

— Но онова, което видяхме и чухме, само ни озадачи, велики магистре — допълни Фафърд доста гладко.

— Не попитах тебе, пияници. Ще отговаряш само когато се обърна към тебе — сряза го Кровас. После отново се обърна към Мишелов: — Ти май мислиш прекалено много и си твърде аrogантен за ранга си.

Моментално Мишелов прецени, че вместо мекушаво да се свие, ситуацията изисква да прояви още наглост:

— Такъв съм, сър — каза той доволно. — Аз например разполагам с план, с помощта на който ти и гилдията можете да увеличите властта и богатството си само за три месеца с толкова, с колкото предшествениците ви не биха могли и за три хилядолетия.

Лицето на Кровас потъмня.

— Момче! — извика той. Иззад завесите на скрита врата се показва младеж с мургавото лице на клешит, облечено в черна набедрена препаска, и коленичи пред Кровас, а той заповядва: — Извикай първо магьосника ми, а после крадците Слевиас и Фисиф.

Тъмноликият младеж изчезна по коридора.

Кровас, с лице, което си възвръща нормалния цвят, се облегна във величествения си стол, леко отпусна ръце на облегалките му и усмихнато нареди на Мишелов:

— Е, хайде, говори. Разкажи ни за страшния си план.

Насилвайки се да осмисли изненадващата новина, че Слевиас не е жертва, а крадец и не е убит от магия, и е жив, при това наблизо — но защо Кровас прати за него точно в този момент? — Мишелов

отметна назад глава и с леко презрителна извивка на устните си започна:

— Може и да ми се присмеете, Велики магистре, но ще се осмеля да предскажа, че след малко ще се опитвате съвсем сериозно да чуете и най-незначителната ми дума. Също като светкавица съобразителността може да удари навсякъде, а дори и най-достойните в Ланхмар са за нещастие слепи за неща, които са очевидни за нас, родените извън този град. Моят план се свежда до следната проста идея: нека Гилдията на крадците под желязното ти ръководство да завземе върховната власт в града Ланхмар, после в земите на Ланхмар и накрая в целия Ниуон, а после кой би могъл да каже кои известни царства ще се преклонят пред волята ти!

Мишелов бе отгатнал истината поне в едно отношение — Кровас вече не се усмихваше. Той седеше леко наклонен напред и лицето му отново потъмняваше, но още беше твърде рано, за да каже дали от гняв, или от интерес.

Мишелов продължи:

— Вече столетия гилдията притежава необходимата сила и интелигентност, за да извърши държавен преврат с абсолютна сигурност в успеха, и днес продължава да няма никакво съмнение за провал. Властвта на крадците над останалите хора може да се разглежда като нещо напълно естествено. Самата природа просто го изисква. Не е необходимо да се ликвидира старият Карстак Овартаморт — той просто трябва да бъде притиснат, подчинен и така ще се управлява чрез него. Вече разполагаш с платени информатори във всеки дом на благородници или богаташи. Позицията ти е по-добра от Краля на кралете. Имаш наемническа войска, която е постоянно мобилизирана, в случай че ти потрябва, и това е Братството на убийците. Ние — просяците от гилдията, ти осигуряваме ресурсите. О, велики Кровас, за всички е ясно, че кражбата властва над Ниуон, не — над Вселената, не, повече — над самите богове! И всички признават този факт, като роптаят единствено против лицемерието на настоящето — преструквата, че нещата стоят иначе. О, изпълни справедливата им мечта, велики Кровас! Направи нещата открыти, честни и видими от всеки: крадците да властват не само на думи, а и в действителност.

Мишелов говореше със страсть, като за момента си вярваше на всичко, което даже и на противоречията. Четиримата бандити го

гледаха зяпнали от удивление и даже с малко боязън. Те вече не държаха със същата сила нито него, нито Фафърд.

Но Кровас се облегна в царствения си стол, леко и заплашително се усмихна и каза студено:

— В нашата гилдия опиянението не е оправдание за грешките, а по-скоро е основание за налагане на максимално наказание. Но аз добре осъзнавам, че организираните просяци работят със занемарена дисциплина. Така че ще си позволя да ти обясня, малък пиян мечтателю, че ние, крадците, добре знаем, че зад завесата вече сме сложили ръка на Ланхмар, Ниуон и целият свят — защото, какво е животът, освен алчност в действие. Но ако решим да направим това открито, така само ще се принудим да се захванем с хиляди досадни неща, които сега други вършат за нас, и това не би било нищо повече от акт, насочен срещу един друг непоклатим закон на живота: илюзията. Защото колбасарят показва ли ти кухнята си? Допуска ли проститутката обикновения клиент да наблюдава как прикрива с мазила бръчките си и повдига отпусналите се гърди с умело изработени дантелени превръзки? Обръща ли фокусникът пред тебе скритите си джобове? В природата нещата се развиват по своите тайни канали — невидимото семе на мъжа, ухапването на паяка, незримите спори на лудостта и смъртта, скалите, родени в скритата утроба на земята, мълчаливите звезди, прокрадващите се над главите ни...

— И ние крадците, само копираме това.

— Като поезия е добре, господарю — обади се Фафърд с една долавяща се интонация на гневна осъдителност, защото лично той беше силно впечатлен от великолепния план на Мишелов и раздразнен от лекотата, с която Кровас се опитваше да го обори. — Всичко това може и да работи добре, когато нещата са наред. Но — и той направи драматична пауза — ще свърши ли това работа, когато Гилдията на крадците се изправи срещу враг, решен да я заличи от лицето на земята?

— Що за пиянски брътвежи са това? — осведоми се Кровас, изправяйки се на крака. — Какъв заговор?

— Таен заговор — отговори Фафърд мрачно, очарован от възможността да разиграва този мрачен мъж както си иска, като си мислеше, че е напълно справедливо да накара този крал на крадците малко да се поизпоти, преди да отсече главата му за Влана. — Аз не

зnam нищo за него, освен че много майстори крадци са набелязани за под ножа... и че твоята глава също ѝ е писано да падне!

Фафърд завърши с презрителна гримаса на лицето и скръсти ръце на гърдите си, което бе възможно поради разхлабеният захват на тези, които го бяха пленили. Тоягата меч висеше покрай тялото му. Изведнъж той се озъби, усетил пронизваща болка в досега безчувствия си ляв крак, за който временно беше забравил.

Кровас издигна свит юмрук и се полунадигна в стола си като прелюдия към някаква ужасяваща заповед, например да се подложи Фафърд на изтезания. Мишелов обаче бързо се намеси:

— Тайната Седморка, както те сами се наричат, са техните водачи. Никой извън кръговете на конспирацията не знае имената им, макар да се носят слухове, че това са нелегални ренегати от Гилдията на крадците, представители на градовете Оол Хрусп, Кварч Нар, Илтмар, Хорбориксен, Тисилинилит, далечния Кираей и... самия Ланхмар. Говори се, че са финансиирани от източните търговци, свещениците на Уан, магьосниците от степите и половината от управниците на Мигол, легендарния Кармал, убийците на Аарт от Сархийнмар, а накрая, ни повече, ни по-малко — самия Крал на кралете.

Независимо от презрителните и по-късно гневни подмятания от страна на Кровас бандитите, държащи Мишелов, продължаваха да слушат пленника си с интерес и респект и дори не помисляха да го хванат по-здраво. Пикантните му разкрития и мелодраматичното изложение ги замайваха, а сухите, цинични и философски насмешки на Кровас в по-голямата си част минаваха над главите им.

В този момент в стаята влезе Христомило с бързи, но ситни крачки и черно наметало, което се плъзгаше плавно по пода, независимо от скоростта, с която се движеше.

Влизането му имаше шокиращ ефект. Всички очи в стаята се приковаха върху него, не се чуваше никой да диша, а Мишелов и Фафърд усетиха, че ръцете, които ги държаха, се разтрепериха. Дори самоувереността по лицето на Кровас, примесена с лека досада, се смени с изражение на напрежение и настръхнало беспокойство. Очевидно магистърът на гилдията повече се страхуваше от своя магьосник, отколкото го обичаше и това чувство се споделяше и от останалите, които се ползваха от уменията му.

Външно равнодушен към тази реакция при появата му, Христомило се усмихна с тънките си устни, спря в близост със стола на Кровас и наклони закачуленото си лице на гризач в някакво подобие на поклон.

Кровас вдигна длан към Мишелов, за да спре речта му. След това облиза устни и остро, но неспокойно попита Христомило:

— Познаваш ли тези двамата?

Христомило кимна уверено:

— Преди малко те скришом ме наблюдаваха — каза той, — докато се занимавах с онова, за което говорихме. Щях да ги изгоня и да съобщя за тях, но това щеше да попречи на магията и да наруши синхrona mi с работата на дестилатора. Единият е северняк, а чертите на другия издават, че идва от юг — най-вероятно Товилийс или поблизо. И двамата са по-млади, отколкото изглеждат в момента. Смятам, че са волнонаемни бойци, от онези, които Братството привлича, когато трябва да се справи с по-голям експорт или охрана. Неумело дегизирани в момента като просяци, разбира се.

Фафърд се прозя, а Мишелов опита със съжалително поклащане на глава да създаде впечатлението, че всичко това са само предположения.

— Това е всичко, което мога да ти кажа, без да знам какво има в главите им — завърши Христомило. — Да донеса ли моите лампи и огледала?

— Не още — Кровас се обърна и заби пръст към Мишелов. — Откъде знаеш за нещата, които плещеше, допреди малко? Тайни седморки и така нататък. Искам директен отговор и никакви усуквания.

Мишелов отговори съвсем плавно:

— На улицата на Сводниците живее нова куртизанка, казва се Тиария — висока, красива и легко прегърбена, което доставя голямо удоволствие на много от клиентите ѝ. Сега тази Тиария ме обича, защото обезобразените ми очи пасват на извития ѝ гръбнак или може би защото малко ми съчувства за слепотата — тя вярва в ролята ми! — младостта ми, а може и поради някакъв странен сърбеж, като онзи, който посетителите ѝ изпитват, който тази комбинация събужда в пълтта ѝ. Та един от нейните патрони, новодошъл търговец от Келг Нар — името му е Морф — беше впечатлен от моята интелигентност,

сила и смелост, както и от същите качества у приятеля ми тук. Морф дълго ни изучава, докато накрая ни попита дали не мразим Гилдията на крадците за това, че държи под контрол Гилдията на просяците. Съзирайки в този му ход възможност да извършим услуга на нашата гилдия, ние влязохме в ролята и ето че преди седмица той ни вербува в състава на групичката от трима, която да изпълнява перфектни задачи по конспирацията на Седморката.

— И вие възнамерявахте да направите всичко това сами? — осведоми се Кровас с лден глас, намествайки се по-изправен на стола, като се хвана здраво за облегалките.

— О, не — отсече Мишелов невинно. — Ние съобщавахме за всяко наше действие на дневния дежурен за просяците и той го одобряваше, напътствайки ни да шпионираме по най-добрия начин и да събираме и най-незначителните факти и слухове, относящи се до конспирацията на Седемте.

— А на мене не ми е казал дори и дума! — избухна Кровас. — Ако това е истина, ще получа главата на Бант. Но вие лъжете, нали?

Докато Мишелов се опитваше да се засегне, обмисляйки енергично възражение, един представителен мъж, накуцвайки, мина покрай вратата, помагайки си с позлатен жезъл. Той пристъпваше тихо и величествено.

Кровас обаче го видя.

— Може ли! — извика той остро.

Накуцващият мъж спря, обърна се и величествено мина през вратата. Кровас насочи пръст към Мишелов, а после и към Фафърд.

— Познаваш ли тези двамата, Флим?

Нощният дежурен, без да бърза, ги огледа, а след това поклати обвитата си в златотъкан тюрбан глава:

— Никога не съм ги виждал по-рано. Какви са те? Просяци?

— Но Флим не ни познава — обясни Мишелов с отчаяние в гласа, усещайки как всичко около него и Фафърд се руши. — Нашите контакти бяха единствено с Бант.

Флим тихо поясни:

— Бант е на легло от блатна треска вече десет дни. Междувременно аз бях както дневен, така и нощен дежурен.

В този момент Слевиас и Фисиф забързано влязоха и застанаха зад Флим. Високият крадец имаше на бузата си синкав оток. Главата на

дебелия бе бинтована над неспокойно стрелкащите му се очи. Той бързо посочи Фафърд и Мишелов и извика:

— Това са двамата, които ни пребиха, отнеха ни взетото от Женгао и избиха охраната.

Мишелов вдигна лакът и зелената бутилка се пръсна на парчета по твърдия мраморен под. Във въздуха замерила на изгнили гардении.

Той енергично се отърси от небрежно задържащите го изненадани бандити, скочи към Кровас, вдигайки заплашително увития си меч. Ако можеше да се справи с краля на крадците и да опре Котешкия нокът в гърлото му, вероятно би могъл да преговаря за живота си и този на Фафърд. Разбира се, само ако другите крадци не желаяха господаря им да бъде ликвидиран, което не би го изненадало.

С неочеквана бързина Флим препречи позлатения си жезъл и препъна Мишелов, който се превъртя във въздуха, опитвайки се да трансформира нежелателното салто в доброволно такова.

Междувременно Фафърд стовари цялата си маса в левия бандит, който го държеше, и в същото време направи мощн замах с бинтования Сив жезъл нагоре, нанасяйки удар под челюстта на десния бандит. Като възстанови равновесието си с невероятно извиване на тялото, той направи скок на куц крак към стената, по която беше подредена награбената плячка.

Слевиас скочи към стената с инструментите и с разкъсващо мускулите усилие издърпа огромния лост от халката, към която беше заключен с катинар.

Изправил се на крака след неумелото си приземяване пред стола на Кровас, Мишелов видя, че той е празен и че кралят на крадците стои полуприклекнал зад него, извадил камата със златната дръжка. Студеният поглед в дълбоките му очи показваше, че той е готов за бой. Мишелов се обърна и видя, че севернякът е опрял гръб на стената със странните предмети и заплашва цялата стая с опакования Сив жезъл и ножа, който беше извадил от ножницата на гърба си.

Мишелов изтегли по подобен начин Котешкия нокът и извика с глас, който звънко се разнесе:

— Стойте настрана! Той се е побъркал! Отивам да му отсека и другия крак!

Затичвайки се между двамата си бивши пазачи, които сякаш още го гледаха с боязнь, той се хвърли с проблясващ кинжал към Фафърд,

молейки се севернякът, опиянен сега от битката, но също и от виното, да не говорим за отровния парфюм, да го познае и се досети за намеренията му.

Сивият жезъл изсвистя доста високо над главата му, която той за всеки случай сниши. Новият му приятел не само се досещаше, но и играеше своята роля, а Мишелов се надяваше този пропуснат удар да не е обикновена случайност. Той се наведе до стената и разряза с един замах връвта, която пристягаше левия крак на Фафърд. Сивият жезъл и дългия нож на Фафърд продължаваха да го щадят. Мишелов скочи, насочи се към коридора и през рамо извика на Фафърд:

— Хайде!

Христомило се държеше доста насторани, наблюдавайки развоя на събитията спокойно, Фисиф се опитваше да се изтегли на по-безопасно място. Кровас продължаваше да стои зад стола, като викаше:

— Спрете ги! Преградете им пътя! Останалите трима бандити, най-сетне събрали обърканите си мисли, се групираха, за да му се противопоставят. Но той ги заплаши със светковични лъжливи атаки с кинжала си и се шмугна помежду им, успявайки наистина в последния миг да отбие с удар от все още опакования си меч позлатения жезъл на Флим, с който той отново се опитваше да го препъне.

В тази суматоха Слевиас намери време да се върне откъм стената и да насочи към Мишелов силен страничен удар с массивния лост. Но още в самото начало на движението му един много дълъг бинтован меч в една много дълга ръка се стрелна над рамото на Мишелов и тежко се стовари високо в гръденния кош на Слевиас, който залитна назад, така че замахването с лоста нямаше необходимата дължина и безобидно изсвистя пред него.

Мишелов се озова в коридора с Фафърд зад гърба си, който по непонятни причини все още подскачаше на куц крак. Мишелов посочи стълбите, Фафърд кимна, но се задържа на един крак, за да откъсне със сила цяла секция от тежките драперии по стените, които хвърли на пода, за да затрудни преследването.

Те стигнаха до стълбището и започнаха да се изкачват към горната площадка, като Мишелов водеше. Зад тях се чуваха викове, някои приглушени.

— Стига си подскачал, Фафърд! — нареди Мишелов неспокойно.
— Отново имаш два крака.

— Да, и другият все още е като мъртъв — оплака се Фафърд. — Аах! Едва сега започвам да го чувствам.

Хвърлен от разстояние нож прелетя между тях и кухо издрънча след удара на острието в стената. От камъка се откъснаха отломки. Но двамата вече завиваха нагоре по стълбището.

Минавайки покрай два нови празни коридора, те прекосиха още две стълбищни площадки и видяха, че на последната площадка над тях е поставена стълба, чийто горен край бе закрепен в тъмен квадратен отвор, излизащ на покрива. Един крадец, с коса, пристегната на тила му с цветна кърпа — това явно беше идентификация за пазачите по вратите, — направи заплашително движение към Мишелов с извадената си кама, но като видя, че има работа с двама противници, които, изпълнени с решимост, го нападат с блестящи ножове и никакви странни тояги или палки, се извърна и хукна по последния празен коридор.

Мишелов, следван по петите от Фафърд, бързо се изкатери по стълбата и, без да спира, изскочи през отвора в обсипаната със звезди нощ.

Той се озова в близост до неохранявания с перила ръб на един доста скосен покрив, чийто наклон може би щеше да стресне един новак в ходенето по покриви, но не представляваше проблем за ветеран като него.

На върха на покрива беше клекнал поредния крадец с кърпа на главата, който държеше в ръцете си фенер. С необикновена бързина той закриваше и откриваше отвора на фенера, очевидно използвайки никакъв код, през който отвор проблясваше зелен лъч, насочен някъде на север, където никаква червена точка неясно намигваше в отговор. Точката се намираше далече — може би на крайбрежната стена, а може би и на мачтата на кораб, плаващ във Вътрешното море. Дали това не бяха контрабандисти?

Като видя Мишелов, крадецът незабавно изтегли сабята си леко поклащащи фенера в другата ръка, заплашително пристъпи напред. Мишелов го наблюдаваше внимателно: този фенер в нажежения си кожух, с пламъка, който не се виждаше, и с маслото в резервоара можеше да се окаже опасно оръжие.

В този момент на покрива изпълзя и Фафърд и се изправи до Мишелов най-сетне на два крака. Противникът им бавно отстъпи към

северния край на покрива. През съзнанието на Мишелов премина мисълта, че там би могло да има друг отвор.

Зад гърба му се чу някакъв звук и той видя, че Фафърд предвидливо изтегля стълбата. И точно когато я беше вече освободил, един нож изхвърча през отвора. Проследявайки полета му с очи, Мишелов се удиви на умението, което беше необходимо, за да се хвърли вертикално нож с такава точност.

Той издрънча наблизо по покрива и се изтърколи през него. Мишелов заобиколи на юг по керемидите и беше по средата между отвора и края на покрива, когато дочу слабия звън от падането на ножа върху чакъла по улицата на Убийците.

Фафърд го последва малко по-бавно, отчасти може би поради по-малкия си опит в ходенето по покриви, донякъде защото все още леко накуцваше, за да не натоварва левия си крак, и накрая, защото носеше на дясното си рамо тежката стълба.

— Едва ли ще ни трябва — обади се Мишелов.

Без да се замисля, Фафърд радостно я захвърли през ръба. Когато чуха сгромоляването й на улицата, Мишелов беше скочил два метра надолу и един на дължина, за да преодолее разстоянието до отсрещния покрив, който не беше с такъв острък наклон. Малко по-късно Фафърд се приземи до него.

Мишелов тръгна почти тичешком напред, през потъналата в сажди гора от комини, вентилатори с ветропоказатели, благодарение на които те винаги се обръщаха към вятъра, цистерни, на почернели крака, капаци на капандури, къщички за птици и гнезда на гъльби. Така те прекосиха пет покрива, първите четири с намаляваща височина, а петия с един метър по-висок от предишния. Пространствата между сградите не бяха трудни за прескачане, защото нито едно не беше по-дълго от три метра и не се налагаше да поставят мост. Само един от покривите беше с наклон, по-голям от този на Дома на крадците. Така те стигнаха до улицата на Мислителите в едно място, където я пресичаше покрит надлез, подобен на онзи край Рокермас и Слаарг.

Те се затичаха по надлеза леко приведени, но нещо изсвистя край главите им и издрънча долу. И докато скачаха от покрива на надлеза, още три предмета свирнаха покрай тях и изтрополиха наблизо. Единият се удари в комин и отскачайки от него, падна в краката на

Мишев. Той го взе, като очакваше, че това е камък, но бе изненадан от тежестта на доста едра оловна топка.

— Онези — каза той, показвайки с пръст зад гърба си — доста бързо са изкарали стрелци с прашки на покрива. Всъщност, като ги разсърдиш, са доста добри.

Продължиха на югоизток през следващата гора от черни комини и стигнаха едно място на Евтината улица, където горните етажи се надвесваха толкова много, че беше лесно да се прескочи пролуката между тях. По време на този траверс по покривите един приближаващ се фронт на нощния смог, толкова плътен, че ги караше задавено да кашлят и кихат, ги беше обгърнал и в продължение на поне шейсет удара на сърцето Мишелов трябваше да забави ход и да се движи почти опипом, а Фафърд държеше ръка на рамото му, за да не го загуби. След малко те изненадващо излязоха напълно от смога и отново видяха звезди над главите си, а междувременно черната маса се изтърколи в северна посока зад гърбовете им.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Фафърд, а Мишелов само сви рамене.

Един нощен ястреб щеше да види огромен плътен купол на черния нощен смог да се разстила във всички посоки с център около „Сребърната змиорка“, нараствайки все повече в диаметър.

Източно от Евтината улица двамата другари слязоха на земята, озовавайки се на булеварда на Чумата, зад шивачницата на Нантик Бързопръстия.

Едва тук те се спогледаха, видяха увитите си мечове, изцапаните лица и дрехите, които бяха станали още по-мръсни от този преход по покритите със сажди покриви, и започнаха да се смеят, без да могат да спрат, дори когато Фафърд се наведе, за да масажира около коляното левия си крак. Гръмогласният им смях над самите себе си продължи, докато разопаковаха мечовете си, което Мишелов направи, сякаш отваряше подарък с изненада. Едва сега те отново можеха да окачат мечовете в ножниците им на коланите. Благодарение на усилията и на още по-силния парфюм алкохолът на силното вино, се беше изпарил от телата им, но те не изпитваха никакво желание за ново пиеене, а единствено нуждата да се приберат у дома, да се нахранят здраво и отивайки горещ и горчив чай, да разкажат на любимите си момичета историята на лудешкото си приключение.

Вървейки един до друг, те се споглеждаха от време на време и отново се подсмиаваха, но, без да забравят да контролират местата, откъдето минаваха, за да не ги изненада някоя група преследвачи, макар това да не им се струваше вероятно.

Освободени от нощния смог и добре видими под светлината на звездите, улиците, по които минаваха, вече не им се струваха толкова мръсни и потискащи, както когато бяха потеглили преди. Дори булевардът на Лайната изглеждаше някак си по-свеж.

Само веднъж и за кратко те отново станаха сериозни.

— Тази нощ ти беше един пиян гениален идиот — каза Фафърд, — но и аз бях едно пияно говедо. Като си помисли само човек: да си вържа сам крака и да опаковаме мечовете така, че да не можем да ги използваме, освен като тояги!

— И все пак именно последното ни попречи да извършим маса убийства тази нощ — сви рамене Мишелов.

Малко разгорещено Фафърд отвърна:

— Да убиеш в схватка не е убийство.

И отново Мишелов сви рамене:

— Убиването си е убийство, без значение с какви хубави думи ще го наречеш. Тъй както яденето си е тъпкане, а пиенето — смучене. О, Боже, защо не ме попиташ дали съм жаден, гладен и изтощен? Хайде, по-бързо към меките възглавници, храната и чая.

И те бързо се изкачиха по изпочупените стъпала на дългата поскърцваща стълба. Когато и двамата достигнаха площадката пред вратата, Мишелов я отвори рязко с намерението да изненада момичетата. Но вратата не се поддаде.

— Резетата — обясни той късо на Фафърд.

Забелязваше, че през процепите около вратата, както и през щорите не прониква никаква светлина, само някакво оранжево-червено сияние. Тогава със сърдечна усмивка и мек глас, в който се долавяше само намек за беспокойство, той си каза:

— Легнали са да спят, безчувствени създания такива — и тогава почука три пъти, направи фуния с ръцете пред устата си и тихо извика през един процеп на вратата: — ЕхоД, Ивриан! Върнах се здрав и читав у дома. Хайде, Влана! Тази вечер ще можеш да се гордееш с твоя приятел, който изпонатръшка безброй крадци на гилдията на куц крак!

Но отвътре не се чуваше нито звук, само някакво шумолене, толкова тихо, че те дори не бяха сигурни, че го долавят.

— Надушвам дим — каза Фафърд, сбърчвайки нос.

Мишелов удари с юмрук по вратата. Никакъв отговор.

Фафърд го дръпна встрани и се изви странично, възнамерявайки да стовари рамо във вратата.

Мишелов поклати глава и с няколко умели по-чуквания оттук-оттам, съчетани с леки издърпвания, успя да извади една тухла, която само допреди малко беше изглеждала солидно зазидана в стената до самата врата. Той бръкна с ръка в дупката. Чу се звукът на изтегляно резе, след това на второ и накрая на трето. Той бързо извади ръката си и бутна вратата навътре.

Но нито той, нито Фафърд се втурнаха веднага вътре, както допреди малко им се бе искало: заедно с дима, със слабия сладникав аромат, в който имаше нещо женско, но не беше от парфюм, който една уважаваща себе си жена би използвала, със слабо долавящата се кисела животинска миризма, заедно с тези осезаеми неща вътре се долавяше и трудноопределимият дъх на опасност и нещо неизвестно.

Те надничаха в стаята, слабо осветена от оранжевото сияние, идващо през малкия правоъгълник на отворената вратичка на малката печка. Но този правоъгълник не беше изправен, а стоеше някак неестествено наклонен, защото печката беше бутната и сега стоеше подпряна на стената, близо до огнището на камината и вратичката се беше отворила в посока на наклона.

Дори само този неестествен ъгъл за тях беше равен на една преобърната се вселена.

Оранжевото сияние осветяваше странно набраните на места килими, по които можеха да се забележат черни кръгове с ширината на длан. Грижливо подредените свещи бяха пръснати под полиците заедно с някои от стъклените съдове и емайлираните кутии, но вниманието им беше приковано от две черни, ниски купчини с неправилна форма — едната до камината, а другата — върху златотъканата покривка на дивана.

От всяка купчина към Мишелов и Фафърд се бяха вторачили безброй чифтове малки, доста широко разположени, червени като жарава очи.

Върху дебело застлания с килим под от другата страна на огнището имаше някаква сребърна паяжина — сребърната клетка за птички, но от нея не се разнасяха любовни трели.

Чу се лек звън на метал, докато Фафърд се убеждаваше, че Сивият жезъл стои свободен в ножницата.

И сякаш този слаб звук бе предварително определен като сигнал за атака, защото и двамата светкавично извадиха мечовете и рамо до рамо влязоха в стаята, първоначално предпазливо пристъпвайки по пода.

При изсъскването на мечовете в ножниците, малките горещи очички примигнаха и неспокойно се раздвишиха и докато двамата мъже се приближаваха, започнаха бързо да се разпръскват. Вече ясно се виждаше, че всеки чифт очи е разположен в предния край на малко, ниско, тънко тяло с гола опашка и всяко такова тяло се насочваше към едно от черните петна по пода, където изчезваше.

Черните кръгове бяха без съмнение дупки, изгрizани съвсем неотдавна в пода и килимите, а червенооките твари бяха черни плъхове.

Фафърд и Мишелов скочиха напред и започнаха да секат и размазват ужасните създания, изпаднали в безумна ярост.

Успяха да убият съвсем малко. Плъховете се стрелкаха със свръхестествена бързина и почти всички изчезнаха надолу през дупките край стените и до огнището.

Още с първия си бесен удар Фафърд разцепи пода и на третата си крачка кракът му пропадна със зловещ пукот до бедрото. Мишелов се втурна покрай него, без да се страхува, че може да се появят нови пукнатини.

Фафърд с усилие измъкна крака си от дупката, без да обръща внимание на дълбоките драскотини, и също като Мишелов не мислеше, че може да се появят нови пукнатини. Плъховете бяха изчезнали. Той изтича до своя другар, който хвърляше нови подпалки в печката, за да освети стаята по-добре.

Целият ужас бе в това, че макар плъховете да ги нямаше, двете дълги черни купчини бяха останали, макар и значително с малени и както започваше да се вижда на светлината от огъня в печката, с променен цвят: те вече не бяха черни и посыпани с червени мъниста — сега те представляваха една ужасна смес от блестящо черно и

тъмнокафяво, никакво влудяващо виолетово-синьо, кадифеночерно и кермелиновобяло, сред което се открояваше, червеното на чорапите и кървавочервена плът и кости.

Макар ръцете и краката да бяха изгризани до кости, а в телата да се виждаха дълбоки дупки, стигащи до сърдата, двете лица бяха пощадени. Това не беше хубаво, защото те бяха виолетово-сини поради смъртта чрез задушаване, устните бяха дръпнати назад, очите изцъклени и чертите изкривени в агония. Само черната и тъмнокафявата коса блестяха непроменени, както и бисернобелите зъби.

И докато всеки гледаше своята любима, без да може да откъсне поглед въпреки вълните на ужас, на тъга и на ярост, които се надигаха все повече в тях, те видяха малки черни пипалца да се развиват от черните ивици на всяко от гърлата и да отлитат, разсейвайки се към отворената врата зад тях — това бяха две струйки от нощния смог.

С продължителен глух тръсък подът в центъра на стаята пропадна с една-две стъпки и замря в ново временно стабилно състояние.

С крайчеца на изтерзаното си съзнание двамата продължаваха да забелязват нови детайли, например, че кинжалът на Влана бе приковал на пода един плъх, който явно се беше приближил прекалено нетърпелив, за да изчака нощния смог да свърши своята магия, или например, че липсваха кесиите им, или още, че я нямаше и кутията от син еmail, в която Ивриан беше поставила дела на Мишелов от отнетата плячка.

Мишев и Фафърд вдигнаха един към друг бледите си лица, в които можеше да се види лудост, но също се забелязваше разбиране и решимост. Не беше необходимо никой да обяснява на другия какво точно се беше случило тук, когато двете примки в дестилатора на Христомило се бяха затегнали, както и защо Сливикин така злорадо беше подскачал и пискал, нито пък смисъла на фрази като „достатъчно пируващи“, „не забравяй плячката“, „онова, за което говорихме“. Не беше необходимо също Фафърд да обяснява защо свали сега халата и качулката си, нито защо изтръгва кинжала на Влана от пода, изтръскава пронизания плъх от него и го мушва в пояса си. Не се налагаше Мишелов да обяснява защо подбира половин дузина бурканчета със светилно масло, защо разбива три от тях пред бутящата печка, а

останалите напъхва в торбата на пояса си, добавяйки останалите подпалки и мангала с жарава и затворен капак.

Тогава, без все още да са разменили дори дума, Мишелов обви ръката си в малък парцал и катурна пламтящата печка напред, така че да се стовари върху напоения с масло килим. Около тях се извиха жълти пламъци.

Те се обърнаха и се затичаха към вратата. С пукот, по-силен от преди, подът пропадна. С отчаяно усилие те се изкатериха по стръмния хълм от свличащи се килими и стигнаха до вратата и площадката зад нея точно преди всичко зад тях да рухне — пламтящите килими, печката, дървата за горене, свещите, диванът, покрит със златотъкана покривка, всичките малки масички, кутии, стъкленици и... нечовешки обезобразените тела на техните първи любими — в сухата, прашна и потънала в паяжини стая на долнния етаж, и да избухне един огромен, ако не пречистващ, то поне кремиращ пожар.

Те слязоха бързо по стълбата, която се откъсна от стената и се разпадна в тъмнината в момента, когато стигнаха до земята. Трябаше внимателно да намерят път из развалините до алеята на Костите.

Пламъците търсеха път през все още затворените прозорци на горния етаж и през закованите прозорци на долния. Когато излязоха на булеварда на Чумата, тичайки един до друг с всички сили, откъм „Сребърната змиорка“ се разнесе тревожният звън на камбана, известяваща за пожара.

Когато стигнаха до разклонението при алеята на Смъртта, те все още продължаваха да тичат. Тогава Мишелов хвана Фафърд за ръка и го накара да спре. Едрият младеж с пребледняло лице се дърпаше напред, ругаейки ожесточено, но Мишелов му извика:

— Спри за малко, за да се въоръжим!

Той измъкна торбата от пояса си и стискачки здраво горната част, я стовари върху каменната настилка на улицата. Силата на удара беше достатъчна, за да разбие както стъклените съдове с масло, така и мангала, защото след малко торбата пламна в основата си.

След това той изтегли Скалпел, а Фафърд Сивия жезъл и завъртя торбата над глава, за да разпали огъня. Когато прекосиха тичешком Евтината улица и нахлуха в Дома на крадците, в ръката си Мишелов държеше огнена топка. Той скочи високо и я запрати в нишата над вратата.

Пазачите изкрещяха първо изненадано, а после от болка. Не им остана време да направят каквото и да е нито със сабите си, нито с останалите оръжия, ако изобщо имаха такива, срещу двамата нападатели.

Един слаботелесен чирак — трудно би могъл да направи нещо друго, защото беше на не повече от десет години и се забави прекалено дълго. Сивият жезъл го прониза безжалостно, докато големите му очи се изцъкляха, и малката му уста зяпна ужасена, преди да може да помогни Фафърд за милост.

Изведнъж пред тях се разнесе странен, протяжен вик, от който можеха да ти настръхнат косите, и вратите започнаха да се затварят, вместо от тях да се изсипят пълчища въоръжени стражи, които Мишелов и Фафърд жадуваха да поразят с мечовете си. И освен това, независимо, че дългите факли по стените изглеждаха наскоро подменени, коридорът притъмня.

Причината за това се изясни, когато те се втурнаха по стълбището. В шахтата се спускаха кълбета нощен смог, които сякаш се материализираха във въздуха.

Пипалата му ставаха по-дълги, по-многобройни и по-осезаеми. Те докосваха телата им и гадно се залепваха. В коридора на втория етаж те започваха да запълват пространството от стена до стена и от пода до тавана като някаква гигантска паяжина, която беше толкова материална, че Мишелов и Фафърд трябваше да я разсекат, за да преминат, или поне така си мислеха, в пристъпа на маниакална лудост, който ги беше обхванал. Черната паяжина повтори неясно извънземния протяжен вик, който се разнасяше откъм седмата стая пред тях и който затихна в злорадо писукане и кикот, също толкова луди, колкото емоциите на двамата нападатели.

Отново се разнесе шумът на затръшвани врати. В някакъв нереален пристъп на рационалност, Мишелов помисли, че крадците не се страхуват от него и Фафърд, защото още никой не ги беше видял, а по-скоро от Христомило и неговата магия, макар и поставени в защита на Дома на крадците.

Даже стаята с картата, откъдето беше най-вероятно да започне контраатаката, бе затворена с огромна, массивна, обкована с железни гвоздеи врата.

Наложи им се да секат по два пъти черните лепкави въжета на паяжината за всяка крачка придвижване напред. По средата между стаята с картата и онази на магьосника в мастиленочерната паяжина започваше да се материализира първоначално като призрак, но бързо ставайки все по-реален, черен паяк с големината на вълк.

Мишелов разсече тежката паяжина пред себе си, отстъпи две крачки и със засилване направи висок скок над паяка. Скалпел се стрелна надолу и се заби посред осемте току-що добили форма черни очи. Тварта се отпусна като пробит мехур, изпускайки отвратителна воня.

И тогава Мишелов и Фафърд се озоваха пред стаята на магьосника, която служеше за алхимическа лаборатория. В голяма степен тя приличаше на онова, което вече бяха видели, но от някои неща вече имаше по две, а от други — много повече.

На дългата маса имаше две реторти, подгрявани от сините пламъци на два светилника. От гърлата им излизаше плътно, извиращо се въже, чиито движения бяха по-бързи от тези на черната блатна кобра, която може да убие и човек. Въжето този път не попадаше в резервоари, а излизаше направо във въздуха, образувайки преграда между мечовете им и Христомило, който пак стоеше прав и прегърben над пожълтелия пергамент, но сега екзалирираният му поглед бе фиксиран предимно върху Фафърд и Мишелов, макар от време на време да се спускаше към текста на заклинанието, което той монотонно рецитираше.

На другия край на масата, в свободното от паяжината пространство, подскачаше не само Сливикин, а и огромен плъх, чиито размери бяха като на Сливикин, с изключение на главата.

От мишите дупки в основата на стената проблясваха червени малки очи.

С яростен рев Фафърд започна да сече черната бариера, но въжетата биваха незабавно замествани от нови, извиращи от гърлата на ретортите, а отсечените парчета, вместо да се отпуснат безжизнено, сега жадно се насочваха към него като змии удушвачи.

Неочаквано той прехвърли Сивия жезъл в лявата си ръка, извади ножа си и го запрати към магьосника. Насочвайки се право към целта, той разкъса пъrvите три слоя, беше отклонен и забавен от четвъртия и петия, почти спрян от шестия и безпомощно се заплете в седмия.

Христомило издаде луд кикот и се ухили, показвайки острите резци, а Сливикин писукаше в екстаз и подскачаше още по-високо.

Мишелов на свой ред хвърли Котешкия нокът с не по-добър резултат, всъщност дори по-лош, защото по време на хвърлянето едно от пипалата на смога се лепна върху ръката му с меча, а друго, задушавайки го, се обви около шията му. Черни плъхове започнаха да изскачат от големите дупки в насметените покрай стените боклуци.

Междувременно други пипала се увиха около глезните, колената и лявата ръка на Фафърд и едва не го събориха. Борейки се да възстанови равновесието си, той извади камата на Влана от пояса и я вдигна над рамо с блестяща сребърна дръжка и острие, покрито от кафявата засъхнала кръв на убития плъх.

Усмивката изчезна от лицето на Христомило, когато той видя камата. Магьосникът изписка странно и тревожно, отдръпна се от пергамента и масата и вдигна служещите му за ръце копита, за да се предпази от непоправимото.

Камата на Влана премина с лекота през черната паяжина, чиито въжета сякаш даже се разделяха, за да ѝ направят път, и се заби до дръжката в дясното му око.

Той нададе тънък вик на агония и прекара нокти по лицето си.

Черната паяжина се загърчи в смъртен спазъм.

И двете реторти се пръснаха едновременно и разплисквайки съдържанието си по изцапаната маса, изгасиха сините пламъци, а дебелият плот на масата започна да дими под подобната на лава гъста течност, която със звучни лепкави капии започна да се стича на пода.

С един последен слаб писък Христомило рухна напред, притиснал ръце върху очите си. Дръжката на камата минаваше през пръстите му.

Паяжината започна да избледнява, както мастило под струя чиста вода.

Мишелов се хвърли напред и прониза с единствен удар Сливикин и грамадния плъх, преди животните да осъзнаят какво става. Те също бързо умряха с тънки писъци, а останалите плъхове смениха посоката си на движение и се навряха по дупките като малки черни светковици.

След малко и последната следа от нощния или може би магьосническия смог се разтвори във въздуха, а Мишелов и Фафърд се

озоваха сами с три мъртви тела. Над тях се спусна плътна тишина, която изглеждаше, че запълва не само тази стая, а и целия Дом на крадците. Даже подобната на лава течност беше спряла да се движи и застиваше, а дървеният плот на масата бе престанал да дими.

Треската на лудост ги беше изоставила, а заедно с нея и цялата им ярост. Тя се беше изпарила до последния атом и на нейно място се беше настанило преситено задоволство. Те изпитваха точно толкова желание да убият Кровас или някой друг от крадците, колкото да размазват мухи по стените. Дълбоко в себе си Фафърд не можеше да откъсне ужасения си вътрешен взор от спомена за жалното лице на малкия крадец, който беше посякъл в пристъпа си на лудост.

Единствено скръбта им не ги беше изоставила, не бе затихнала ни най-малко, напротив, ставаше все по-трудно поносима, а също и още по-силното чувство на отвращение от всичко, което виждаха около себе си: мъртвците, безпорядъка в стаята на магьосника, целия Дом на крадците, накрая целия Ланхмар до последната му воняща улица и до последната обвита в смог кула.

Изсъсквайки с отвращение, Мишелов издърпа Скалпел от труповете на двете твари, избърса го в някакъв парцал и го върна в ножницата, Фафърд повтори жеста му и прибра Сивия жезъл. Единият взе своя нож, а другият — кинжала си, от местата, където бяха паднали на пода, след като паяжината се бе дематериализирала, никой дори не погледна към камата на Влана, която оставаше забита. Но на масата на магьосника те забелязаха извезаната със сребро кесия на Влана от черно кадифе, както и колана й, който отчасти бе залят от втвърдилата се черна лава, а също и кутията за скъпоценности на Ивриан, покрита със син емайл отвън и със сребро отвътре. От тях те извадиха скъпоценностите на Женгао.

Без да проговорят, също както и в опожареното гнездо на Мишелов зад „Сребърната змиорка“, но изпитващи някакво усещане за единение на целите си, за споделяне на намеренията си и на другарството си, те тръгнаха с отпуснати рамене и бавни, изморени стъпки, които ускориха, излизайки от магьосническата стая и надолу по плътно застлания коридор, покрай стаята с картата, с все още здраво затворената врата от дъб и желязо, покрай останалите стаи, от които не се дочуваше нито звук (защото беше очевидно, че цялата гилдия бе живяла в ужас от Христомило, неговите магии и

помощници), надолу по кънтящите стъпала и все по-бързо по голия под на долния коридор, покрай затворените врати на смълчаните стаи, усещайки как стъпките им отекват, независимо колко тихо се опитваха да пристъпват, под опустялата, почерняла от пламъците ниша над вратата и след това навън — по Евтината улица, завивайки наляво и на север, защото това беше най-краткият път към улицата на Боговете, а вече там, завивайки надясно и на изток, без да срещнат нито една жива душа по празните улици, с изключение на един слаб, прегърбен чирак, който с нещастен вид миеше плочника пред магазин за вино под слабата розова светлина, която си пробиваше път от изток, макар да имаше много тела, които спяха, сумтяха и сънуваха из канавките и по-тъмните места — да, завивайки надясно и на изток, по улицата на Боговете, защото в тази посока бе градската врата, извеждаща на пътя през Голямото солено блато, а тази врата предлагаше най-бързия начин да излязат от този велик и блъскав град, който сега им беше ненавистен и наистина трудно би могъл да бъде издържан дори още само един, пронизващ, оловнотежък удар на сърцето по-дълго, отколкото се налагаше... един град на любими духове, които човек не би могъл да погледне в очите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.